

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt

ANUL IX Nr. 423

Vineri 17 mai 1957

4 PAGINI 25 BANI

Sîntem educatori și în afara zidurilor școlii

Ne oprim din nou asupra disciplinei, problemă mereu actuală care cere o permanentă grijă din partea școlii. Nu ne propunem însă, de data aceasta, să arătăm care sînt abaterile de la disciplină ale elevilor. Ele sînt în cea mai mare parte cunoscute. Nu ne propunem nici să arătăm care sînt cauzele de educare a disciplinei. Alta este problema pe care vrem s-o ridicăm — atitudinea pedagogică față de manifestările de indisciplină ale unor elevi. Și, ca să nu ocolim prea mult, spunem din capul locului că despre indiferența unor pedagogi față de comportarea elevilor este vorba.

Se cunoaște bine țelul pe care trebuie să-l atingem, știm ce avem de făcut pentru a realiza disciplina conștientă a elevilor. S-a realizat unitatea de vederi, de opinii în problemele educării disciplinei. Există norme de conduită pentru elevi. Sînt stabilite, în mare, măsurile care pot fi folosite de către pedagog în munca educativă.

Chiar dacă vrem să fim modesti trebuie să recunoaștem că școala noastră are succese remarcabile în educarea elevilor. Este deajuns să amintim despre relațiile tovarășești dintre elevi, despre atipice forme de colaborare și ajutor reciproc, despre spiritul de răspundere și atitudinea critică și autocritică ce se dezvoltă în colectivul de elevi, sau despre prețuirea muncii, despre convingerea sădită adînc în conștiința elevilor noștri că numai munca asigură dreptul la o viață fericită. În multe clase există o atitudine colectivă de combatere a ceea ce este negativ în comportarea unor elevi.

Dar, alături de toate acestea, întîlnim — chiar dacă numai la un număr restrîns de elevi, dar întîlnim — abateri de la disciplină, de la normele de conduită școlară și cetățenească. Și, dacă lucrurile stau așa, dacă nu toți elevii se comportă disciplinat, nu putem fi liniștiți. De ce? Pentru că sînt încă mulți pedagogi care abdică de la datoria lor, care uită că sînt educatori oriunde și oricînd.

Nu există îndoială cu privire la dorința tuturor pedagogilor de a da o bună educație elevilor lor. Această dorință există și ea în unele pe educatori din școlile noastre. Dar cînd o vorba de a trece la fapte, interesul pentru combaterea formelor concrete ale indisciplinei se manifestă cu nuanțe diferite, nu este la fel de puternic

în toate împrejurările. Dacă există unitate de vederi, nu există și unitate de atitudine.

Este adevărat că învățătorii și profesorii iau poziție față de abaterile manifestate de elevi în școală și, mai ales, față de acele abateri care li ating, care îi interesează direct. Cînd un elev este nepolitic, nevinovățat cu el, profesorul reacționează imediat, cu mai mult sau mai puțin tact, dar reacționează, pentru a pune la punct lucrurile. Dar dacă nevinovăția se manifestă față de alt profesor sau față de altă persoană, grija unor profesori pentru punerea la punct a lucrurilor este mai slabă. Dacă în primul caz răspunsul vine imediat, sancțiunea este aplicată pe loc, în cel de al doilea caz este vorba de o dezaprobare sau uneori nici chiar alt. Ce înseamnă aceasta? Că nu problema educativă este luată în seamă în primul rînd, că nu ea trezește răspunsul prompt al profesorului, ci amorul său propriu.

Și mai departe lucrurile merg pe această linie de slăbire a griii, a interesului profesorului. De pildă, este o deosebire atunci cînd vorba de elevii cu care profesorii lucrează la clasă, sau de elevii altor profesori.

Dacă lucrurile se petrec astfel în școală, în afara zidurilor școlii ele iau în multe cazuri o formă de-a dreptul condamnată. Aceasta este problema la care am vrut să ajungem, pe care încercăm să o ridicăm rîndurile de față. Pe stradă, în sălile de spectacol, în localurile publice, în tramvaie și autobuze mulți învățătorii și profesorii uită că sînt educatori. Aici ei privesc cu indiferență, lasă neobservat afrontul nevinovățat al unui elev față de un om vîrstnic, nu văd pe elevul care stă pe bancă în tramvai în timp ce un bătrîn abia se sprijină în picioroara lingă el, nu iau în seamă pe acela care umbă dezonorat pe stradă, nu aud pe acela care „fac galerie” în sălile de spectacol. Și dacă pedagogii procedeau astfel, ce s-ar mai spune de ceilalți cetățeni, care nu sînt educatori? Conștința este că se încurajează astfel abaterile de la disciplină ale tinerilor. Degeaba se discută în consiliile pedagogice problemele educative, degeaba se fac referate de zeci de pagini, dacă nu luăm atitudine fermă față de comportarea nejustă a elevilor, dacă nu s-a creat un zid de care să se lovească orice încercare de ieșire din normele bune și cunștite.

Spun unii că nu este vorba de deosebit interes, de uitare a datoriei, ci că lipsesc directivele precise, că nu există sancțiuni potrivite pentru variatele forme ale încălcării disciplinei. Dar oare munca educativă începe și sfîrșește cu sancțiuni, norme etc.? Desigur, nu s-ar putea spune că pedagogul are toată ziua de a face. De obicei, fațetele lui încep întotdeauna cu fete multiple. Cadrul normelor va fi întotdeauna mai strîmt decît formele de manifestare posibilă ale indisciplinei. Dar ele pot fi adaptate — și aceasta este sarcina pedagogului — să găsească în fiecare caz soluția potrivită adaptînd normele, directivele formelor vii, concrete.

Fenomenul indisciplinei este complex și pedagogul trebuie să descopere toate laturile lui. Asupra actului concret de indisciplină el trebuie să privească cu multă atenție. Fenomenul pedagogic trebuie observat la microscopul discernămîntului, cu aceeași atenție cu care naturalistul privește la microscop diversele preparate. Numai cînd vezi bine țesătura intimă a faptului poți să ai o atitudine justă față de el.

Este necesar, deci, mult discernămînt în stabilirea măsurilor, a sancțiunilor potrivite. Căci este știut, aplicarea unei sancțiuni nepotrivite poate să aibă un efect contrar celui dorit. Desigur, se mai pot înmănușii normele, mai pot fi luate măsuri care să creeze condiții mai bune pentru desăvîșirea muncii educative. Aceasta se va face. Dar și în condițiile pe care le are acum pedagogul dispune de posibilitatea de a educa elevii în spiritul disciplinei conștente, de a le da o educație cetățenească sănătoasă.

O discuție a pedagogilor în fiecare școală ar aduce roade bogate în problema de care ne ocupăm. Se vor putea găsi soluții eficiente pentru multe cazuri concrete de abateri. Dar, în mod sigur și imediat, discutarea în consiliul pedagogic a atitudinii profesorilor și învățătorilor față de comportarea elevilor nu numai în școală, dar și în afara de școală ar pune pe primul plan, așa cum se cuvine, alături de grija pentru instruirea elevilor, pentru înarmarea lor cu cunoștințe, grija pentru educația lor cetățenească. Dacă sînt încă învățătorii și profesori care au uitat că îndatoririle lor de educatori trec și dincolo de zidurile școlii, ei trebuie să-și aducă aminte de aceasta.

Pedagogul dirigit are încă o și mai mare răspundere. El trebuie să se intereseze de felul cum sînt supravegheați elevii în familie, de felul cum

își petrec și timpul atunci cînd nu sînt în școală. Dirigențele trebuie să știe ce fac elevii lui după ce și pregătesc lecțiile. Cu părinții împreună va găsi apoi calea pentru îndrumarea elevilor, pentru supravegherea lor după orele de curs.

Se încheie peste puțin timp anul școlar. Vine vacanța, cînd elevii sînt mai mult în supravegherea părinților. Problema supravegherii conștientă în perioada vacanței trebuie discutată în mod serios cu părinții. Familia trebuie să-și înțeleagă datoria; să nu aștepte totul de la școală, să ridice exigența față de copii.

Alături de educatori și de părinți trebuie chemați toți cetățenii, pentru ca să se creeze acel zid puternic care să nu lase nici o porțică pentru indisciplină. Mergeam pe stradă într-o zi. Înaintea mea, un copil și, la o mică distanță în urma lui, un cetățean care părea să fie tare grăbit. Copilul a dezechinat o bomboană și a aruncat hirtia jos. Trecurăm grăbit, care era acum la un pas în spatele copilului, a pus mîna pe umărul acestuia și l-a îndemnat să ridice hirtia și s-o arunce la coș. Copilul a ascultat îndemnul fără vorbă și și-a continuat drumul. L-am mai văzut de cîteva ori, apoi, apropiindu-se de coșurile de hirtii de la marginea trotuarului. Probabil continua să mănînce bomboane. Un sfat dat la timp, o învățătură pentru copil. Mi-am spus — iată un cetățean care înțelege și-și dea contribuția la educația copiilor. Așa trebuie să facă toți cetățenii.

Trebuie să se creeze o opinie publică sănătoasă, care să lichezeze de la început orice încălcare a normelor civilizate de comportare în societate de către elevi și tineri. Pedagogii trebuie să fie în fruntea acestei acțiuni patriotice, cetățenești.

E. MANAC

Citii in acest număr:

Incheierea situatiilor școlare a elevilor din școlile profesionale și tehnice.

Concursul de admitere în școlile medii de cultură generală și pedagogice.

(Pag. 3-a)

Aici YOZKAC!...

Pionierii de la stația de radioemisie a Palatului pionierilor din Timișoara au stabilit legătura prin radio cu copiii din întreaga lume.

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

↓

SECȚIA DE ÎNVĂȚĂMÎNT ÎN PERIOADA ÎNCHEIERII ANULUI ȘCOLAR

Folosind sprijinul secției regionale, secția de învățămînt și cultura a orașului Brăila a asigurat cunoașterea temeinică de către toate cadrele didactice a instrucțiunilor și îndrumărilor Ministerului Învățămîntului și Culturii cu privire la recapitularea firă a materiei și la pregătirea examenelor. O brigadă compusă de tovarășii J. Beșiu, instructor metodist al secției de învățămînt și cultură a orașului Galați, din care fac parte și inspectorii din orașul Brăila și cîțiva directori cu experiență, vizitează acum școlile din oraș, urmînd cum se aplică aceste instrucțiuni și îndrumări. Membrii brigăzii se interesează în deosebi dacă materia de învățămînt este sistematizată pe probleme și dacă în lecțiile de recapitulare sînt introduse unele elemente noi, care să trezească interesul elevilor pentru recapitulare. În același timp, membrii brigăzii urmăresc dacă planurile lecțiilor recapitulative cuprind, la fiecare obiect și la fiecare clasă, problemele esențiale, dacă nu au omisiuni care să dăuneze bunei pregătiri a elevilor.

Occupîndu-se de îndrumarea școlilor și de controlul îndeplinirii sarcinilor în legătură cu desăvîșirea recapitului final și cu pregătirea examenelor, secția de învățămînt și cultură a orașului Brăila a luat totodată măsuri menite să lărgescă accesul fiilor de muncitori și tărîni muncitori în școlile medii și în învățămîntul superior. În acest scop s-a întocmit o evidență a elevilor care urmează să termine în acest an clasele a VII-a și a X-a. Pentru absolvenții fiilor de muncitori și de tărîni muncitori secția de învățămînt și cultură organizează centre de pregătire în vederea însușirii în clasa a VIII-a și în facultăți sau institute.

Ca un prim rezultat al măsurilor luate se constată o serioasă preocupare din partea directorilor pentru încheierea anului școlar în cele mai bune condiții. Tovarășii Maria Porupca, de pildă, directoră școlii de 7 ani nr. 12, și-a întocmit un plan de acțiune amănunțit cu privire la încheierea anului școlar, din care nu a omis nici un obiectiv — de la recapitularea materiei și pregătirea elevilor pentru examene pînă la organizarea festivității încheierii anului școlar și a vacanței elevilor și cadrelor didactice. În această școală pedagogii au fost preocupați de găsirea unor teme de recapitulare cît mai cuprinzătoare, care să poată grupa cunoștințele însușite de elevii nu numai în clasa a VII-a, ci și în anii anteriori. Astfel, tov. Elena Mihai, profesoară de limba română, a fixat pentru recapitulare la clasele a VII-a, la lectura literară, teme ca: „Folclorul, izvor de inspirație pentru scriitorii clasici burgenzo-moșieriști în operele scriitorilor studiați”. „Oglînda societății burghezo-moșieriști în operele scriitorilor studiați”. „Tipul omului nou în literatura noastră de după 23 August 1944” etc.

De asemenea, tov. Eleonora Tănăsescu, profesoară de matematică, recapitulînd cu elevii clasei a VII-a, „B” fracțiile algebrice, a revizuit în același timp și cunoștințele a acestora despre fracțiile ordinare, studiate în anii anteriori.

Și cadrele didactice de la școala medie nr. 1 acordă multă atenție grupării lecțiilor pe teme, prezentării întregii probleme, a auctorilor, tovarășii Ema Merches, profesoară de istorie, a aplicat în mod just îndrumările cu privire la pregătirea elevilor pentru examene. S-au luat primele măsuri pentru ca, după terminarea cursurilor, elevilor care vor da exa-

men să li se asigure zilnic, în timpul a 4 ore, pregătirea la cîte două obiecte de învățămînt. La fiecare obiect vor avea loc, în prima etapă, discuții asupra capetelor sintetice asupra unui alt capitol din materia cerută pentru examen.

Cu multă grijă sînt pregătiti pentru examen și elevii clasei a VII-a de la școala de 7 ani nr. 20. Aici s-a întocmit din timp graficul orelor de pregătire și s-au luat măsuri pentru a asigura desăvîșirea cu succes a acestor ore.

Dacă secția de învățămînt și cultură s-a preocupat de îndrumarea școlilor pentru asigurarea unei recapitulative temeinice, ea a neglijat însă de a lua măsuri pentru înălțarea supraîncălzirii elevilor. De aceea în unele școli s-a constatat lipsa griii pentru a li se crea elevilor condiții bune de muncă, pentru înălțarea supraîncălzirii lor cu teme și lucrări care iau mult timp, dar nu ajută în fapt la o bună însușire a cunoștințelor. La școala de 7 ani nr. 12 de pildă, profesorii claselor V-VII cer zilnic elevilor să întocmească tablouri sinoptice, scheme recapitulative, desene și hărți etc. La fel stau lucrurile și la școlile de 7 ani nr. 9 și nr. 12. La aceasta se adaugă și faptul că o serie de elevi sînt reținuți la diferite activități sportive. Este necesar ca secția de învățămînt și cultură să ia măsuri pentru înălțarea acestor neajunsuri, asigurînd tuturor elevilor timp suficient pentru studiul individual și pentru odihnă.

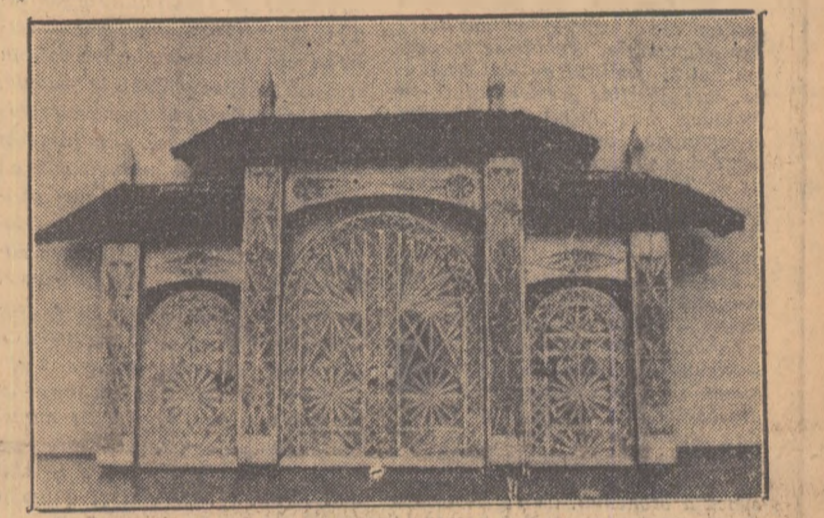
Preocuparea secției pentru rezolvarea tuturor problemelor ce stau în fața învățătorilor de învățămînt în această perioadă va asigura încheierea anului școlar cu succes a acestuia an în școlile din Brăila.

V. ALECU

Opera micilor sculptori

Poartă de față executată de elevii membri ai cercului de sculptură și cartonaj de la casa raională de cultură „Gh. Gheorghiu-Dej” din Galați

Manualul de teoria literaturii

Diffuzat la început sub forma unor broșuri litografiate, puse la dispoziția profesorilor, manualul de teoria literaturii a ajuns în sfîrșit acum, către sfîrșitul anului, în mîinile elevilor, tîpăriți. Știm că intruziunea aceasta poate fi explicată prin cauze obiective. Dar tot așa de bine știu și tovarășii de la Editura că apariția manualului abia în trimestrul III constituie o cauză obiectivă a rezultatelor mai slabe obținute de elevi.

Discuția asupra manualului nu trebuie amînată. În presa literară și în cea științifică de specialitate trebuie neîntîrziat dezbătute problemele pe care le ridică manualul de teoria literaturii.

În nota introductivă, colectivul de redacție spune: „Acest manual de teoria literaturii, conceput și alcătuit pe temeiul esteticii marxist-leniniste, cuprinde un material vast, care, prin natura lui, este deseori greu accesibil elevilor de clasa a VIII-a... Cu încredere că munca modestă a colectivului de autori va fi just apreciată, așteptăm părțile profesorilor și specialiștilor, ca prin sprijinul activ al corpului didactic și al tuturor celor ce se ocupă cu aceste probleme, o viitoare ediție să corectăm în și mai mare măsură scopul propus”. Convins de justetea punctului de vedere exprimat în rîndurile de mai sus și unindu-mă cu autorii în dorința ca viitoarea ediție să constituie un alt pas înainte, aștern pe hirtie cîteva observații.

grupă materialul după principii pedagogice, subdiviziunea în capitole fiind dictată nu numai din necesitățile disciplinei științifice respective, ci și de cerințele muncii pedagogice de comunicare a cunoștințelor în cadrul acelei metode de bază pe care o constituie lecția. Drumul pe care au pornit autorii mi se pare, deci, a fi cel bun. Deficiențele, însă, sînt încă numeroase.

În primul rînd aș vrea să raptez aci deziluzia pe care mi-a provocat-o insuficiența, dacă nu chiar absența spiritului combativ. E drept că în cadrul unui manual trebuie să dăm elevilor ceea ce reprezintă bunurile cîștigate, pozițiile cucerite. Dar a nu opune în problemele cheie poziția ta justă poziției greșite mi se pare o greșeală.

Astfel de raportări sînt extrem de utile pentru delimitarea noțiunilor, pentru a pune pe elevi să înțeleagă motivele din punct de vedere educativ. Contribuie în mod eficace nu numai la formarea unor juste opinii despre artă, ci și a unei concepții înaintate asupra vieții. Este de mirare că autorii — care au introdus într-un capitol cîteva considerații de natură pozitivă asupra opoziției dintre adevăratul patriotism pe de o parte și cosmopolitism și sovism pe de altă parte — n-au simțit nevoia să facă atari raportări la pozițiile reacționare. În probleme esențiale de teorie a literaturii (arta ca mijloc de cunoaștere a realității, poziția de clasă a scriitorului etc.) Absența spiritului combativ face ca manualul să fie totodată mai puțin atractiv. Exponerea e rece, cenșie, lipsită de nerv. Acest aspect se datorează însă și altui factor: excesul de date informative, supraîncălzirea.

Manualul are aproape 400 de pagini. Culegerea de texte — obligatorie și ea — cuprinde alte două pagini. Cum și cînd să fie îngurgitat și asimilat acest material uriaș de către elevii Cum și cînd să fie el predat temeinic și controlat cu seriozitate, în cele numai trei ore de curs? Se împune deci o reducere substanțială a volumului. Aceasta cu atât mai mult cu cît lectura manualului lasă adesea gustul săciuc al verborității inutile. Este aci — mi-aș îngădui să spun răscăpat, cu nădejdea că observația nu va fi receptată ca o jignire personală — un amestec foarte periculos de banalitate și profilitate (periculos, pentru că materialul constituie pentru elevi nu numai un izvor de informație, ci și un model investit cu un prestigiu deosebit, un model care, tocmai din acest motiv, își exercită din plin acțiunea educativă).

Îndrumările analitice au marele merit de a fi legate strîns de textul analizat, chiar atunci cînd textul este numai un fragment din opera respectivă. Se evită astfel alunecarea spre structura unui simplu material științific, așa cum s-a petrecut cu manualele de istorie a literaturii. Elevii și profesorii găsesc lămuriri pentru munca lor efectivă în cadrul lecției, pentru analizarea acelor pagini pe care le citește și li comentează în clasă.

Din păcate, însă, nivelul calitativ al acestor comentarii la obiect este uneori nesatisfăcător. Știm că o bună analiză literară nu e lucru ușor. Știm că nu numai profesorii, dar nici criticii literari nu dovedesc în toate oarecările măsura necesară. Dar asta nu schimbă nimic. În manual nu avem dreptul de a face concesii în această privință. E în joc succesul educației estetice a unei întregi generații. Comentariile trebuie alcătuite cu grijă, scrise și rescrise de atîtea ori pînă ating nivelul calitativ necesar.

În nici un caz nu ne putem mulțumi — așa cum se întîmplă foarte adesea în actualul manual — cu niște comentarii care bat pasul pe loc, repetă în mod inutil același idel de două-trei ori în cuprinsul aceluiași pagini, se deslășoară amplu și pretențios fără a aduce nimic interesant. Formula Îndrumărilor analitice se reduce de cele mai multe ori la schema simplistă: rezumat (supărațor și prin platitudine, în deosebi la lirică) + observații tehnice cu privire la figura poetică și versificație.

EUGEN CAMPUS

(Continuare în pag. 4-a)

REZULTATE ÎMBUCURĂTOARE

La începutul anului școlar, dezbătînd problema introducerii învățămîntului politehnic, membrii consiliului pedagogic al școlii medii nr. 5 din București și-au pus o întrebare: „cum vom izbîndi să asigurăm înarmarea elevilor noștri cu deprinderi practice la nivelul tehnicii moderne?” Nu era o problemă ușor de soluționat. Dar iată că în ajutorul școlii a venit o întreprindere industrială situată în apropiere, întreprinderea „Tehnocin”. Elevii claselor a VII-a și a VIII-a au început să facă, odată pe săptămînal, cîte două ore de practică în producție la această întreprindere, care produce aparate de protecție pentru diafilme și aparate cinematografice și ai cărei muncitori, în majoritatea lor tineri, s-au ardat bucurioși să devină dascălii elevilor.

Se înțelege că organizarea acestei acțiuni n-a fost un lucru simplu. Elevii trebuiau împărțiți pe secții, în așa fel încît fiecare să poată îndeplini sarcinile individuale precise, sub supravegherea maștrilor și fără a strînge producția, ba chiar ajutînd-o. În același timp, trebuia găsit un sistem de a-l trece pe elevi, prin rotație, de la o secție la alta, pentru ca fiecare să aibă posibilitatea să cunoască întreg procesul de producție, să urmărească toate operațiile, pînă la piesa finită. Toate aceste dificultăți au fost învinse prin strădînia conducătorii școlii (directoare tov. D. Cenușaru, director adjunct tov. Elena Georgescu) și a tînrului și entuziastului profesor de fizică, Ioan Popa. În deșteptarea interesului elevilor pentru noua formă de muncă un mare rol l-a avut instructorul superior de pionieri, tov. Botezatu.

La început, unii părinți n-au înțeles marea valoare educativă a practicii, s-au temut că aceasta le va dăuna copiilor. Dirigenții au avut de dăd în această direcție o muncă străduitoare de lămurire. Această muncă a fost însă curînd încununată de succes, mai ales datorită faptului că primele rezultate pozitive ale activității elevilor în întreprindere n-au întîrziat să se arate. Chiar și părinții care au suserat cele mai mari îndoieli au început să se

îmbucurească cu realizările copiilor lor. Întrînd în întreprindere, li puteai vedea pe tinerii „maștri” (îndînd tabla pentru cutiile aparatelor de protecție, ștanșînd tolele de metal pentru confecționarea transformatoarelor, scriînd pe metal cu pantograful, mînuind pila sau burghiul la ajustarea diferitelor piese. La secția electro-acustică, elevii confecționau bobine pentru transformatoare și jăceau lipitură cu cositor, sub privirea îngăduitoare și zîmbitoare a muncitorilor.

Deosebit de mult i-a interesat pe elevii strungăria. Cea mai mare fetiche pentru ei era să li se încredințeze strungul pentru a tăia, sub supravegherea lucrătorului, șuruburi, role și alte piese mici.

Faptele au dovedit că practica în producție nu numai că nu i-a împiedicat pe elevii de la învățătură ci, dimpotrivă, a venit în ajutorul acesteia. Elevii au pătruns mai adînc și mai temeinic înțelesul multor cunoștințe teoretice căpătate la fizică și la matematică. De exemplu, elevii clasei a VII-a stăpînesc acum foarte bine capitolul „Electricitatea”, datorită faptului că au văzut dinamuri și redresoare în funcțiune, au mînuit ei înșiși tablouri de comandă, au construit ei înșiși transformatoare. Lucrînd în întreprindere, elevii clasei a VIII-a au putut face nemăsurate aplicații practice în legătură cu mecanismele simple învățate la capitolul „Statică” (plîrghii, scripeții etc.).

Faptul că profesorul de fizică a fost permanent în mijlocul elevilor în orele de practică în întreprindere a ajutat mult la îmbinarea cunoștințelor teoretice cu activitatea în producție. Tot astfel, tovarășa Cecilia Nicolae, profesoară de desen, le-a dat elevilor cunoștințele necesare pentru înțelegerea anumitor schițe ale pieselor care trebuiau confecționate (spirale, șuruburi, etc.). În raport cu vîrstă lor, elevii au făcut desene tehnice remarcabile, lucrînd apoi după ele.

Bobinele, șuruburile, rolele, plîrghile și celelalte piese alcătuite de elevi vor constitui o mică expoziție a practicii

în producție, pe care școala o va organiza în cadrul sîrbîrii de sfîrșit de an.

Acum, cînd se face în școală bilanșul muncii desfășurate în decursul anului de muncă, iese la iveală unul din cele mai importante rezultate ale practicii în producție: faptul că ea contribuie mult la justa orientare profesională a elevilor. În zilele acestea, elevii clasei a VII-a se oșt în fața unei probleme de cea mai mare însemnătate — alegerea drumului în viață. Dirigenții claselor a VII-a, tovarășii Mihai Constantinescu și Jana Rancu, discută deseori cu elevii lor această problemă. Ei au constatat cu bucurie că activitatea practică din întreprindere a determinat orientarea multor elevi spre munca productivă. Petre Constantin și Nicolae Alexandru se gîndesc să intre într-o școală profesională electrotehnică; el au îndrăgît meseria de electrotehnician lucrînd în secția electro-acustică a fabricii. Smulțea Marin, Dobre Ioan și mulți alții se vor îndrepta spre școala profesională metalurgică, cu năzuința de a deveni cîi mai curînd strungari.

Dezvoltarea dragostei elevilor pentru munca productivă constituie o sarcină de cea mai mare importanță în această perioadă, cînd poporul nostru luptă pentru ridicarea nivelului tehnic al producției prin dezvoltarea electrificării, mecanizării și automatizării producției. După cum se vede, rezolvarea problemei pedagogice altă de complexă a îndrumării profesionale a elevilor este mult ușurată în condițiile în care aceștia au prilejul să cunoască îndeaproape munca în industrie.

Practica în producție a elevilor, pe care școala medie nr. 5 a experimentat-o în anul acesta pentru prima oară, a dat rezultate bune, în ciuda greutăților începutului. Pe baza învățămîntelor acestui an școlar, se va trece în viitor la o muncă mai organizată și mai bogată în conținut, care să permită o mai largă familiarizare a elevilor cu procesele de producție.

M. ȘTEFAN

Realizări ale arheologiei românești

Progresul deosebit pe care l-a realizat arheologia românească în ultimii zece ani se datorează în primul rând concepției noi care a îndrumat această cercetare, precum și măsurilor organizatorice care au lărgit baza materială a cercetărilor arheologice.

Noua concepție care stă astăzi la baza cercetărilor arheologice în țara noastră se manifestă coroborată cu măsurile organizatorice amintite, începând cu anul 1949, de când cercetările din domeniul științei arheologice au trecut sub obăduirea Academiei Republicii Populare Române. De la această dată, cercetările arheologice se fac pe baza unui plan de activitate științifică, care are în vedere atât necesitățile imediate, cât și dezvoltarea în perspectivă a diferitelor ramuri ale arheologiei.

În ultimii zece ani, numărul expedițiilor care se ocupă cu arheologia la diferitele institute cu Academia R.P.R. a crescut aproximativ de șase ori, iar fondurile puse la dispoziție în acest scop au crescut în aceeași măsură.

Rezultând pe scurt realizările obținute de arheologia românească în perioada de care ne ocupăm, citim în primul rând cercetările făcute pe teren. În ordinea cronologică a succesiunii diferitelor orinduri, menționăm cercetările din domeniul epocii paleolitice, organizate mai ales în ultimii cinci ani. S-a cercetat un mare număr de peșteri de pe ambele versante ale Carpaților Meridionali, făcându-se săpături mai importante în peșterile de la Baia de Fier, Ohaba Pomor, Băile Herculane etc. În regiunea Bizac s-au descoperit numeroase așezări de terasă din paleoliticul superior. S-a putut identifica, de asemenea, în mod cert, existența paleoliticului inferior în țara noastră.

În domeniul neoliticului s-a constatat în ultimii ani oare în teritoriul Moldovei prezența culturii de tip Criș și a culturii ceramicii tinere. În Dobrogea s-a descoperit o cultură nouă, numită cultura de tip Baia-Hamangia, săpându-se în ultimii ani și amintirea de la Cernavodă, care aparține acestei culturi. În Moldova s-au lărgit considerabil cunoștințele asupra culturii de tip Cucuteni prin săpăturile vechi de la Hăbeșuși — unde s-a dezgropat în întregime așezarea de tip Cucuteni A și prin săpăturile de la Trușești, Traian etc.

Trecând la celelalte perioade ale dezvoltării societății omenești pe teritoriul patriei noastre, menționăm cercetările din domeniul epocii bronzului. În acest domeniu s-au reluat și s-au continuat săpăturile din așezarea și cimitirul de la Sărata Monteoru. În Oltenia s-a descoperit o cultură nouă, la Verbișoara, care umple aproape întreaga epocă a bronzului, iar la Cirna s-a dezgropat în întregime necropola de incinerare.

Printre realizările cele mai importante se numără cercetările care s-au făcut pentru cunoașterea culturii geto-dace. Săpăturile de la Poiana, Zimnicea, Popești și, îndeosebi, cele de la cetatea dacică din Munții Orăștiei, au îmbogățit în foarte mare măsură cunoștințele noastre asupra dezvoltării culturale și sociale a strămoșilor noștri daci. În lumina acestor cercetări ne pu-

tem da seama de stadiul înalt al dezvoltării la care au ajuns dacii, îndeosebi în veacul I dinaintea de era noastră și în veacul I al erei noastre. Cetele puternice din basmele noastre sunt frumose tăiate de la Grădiștea Muncelului, Băldaru, Costești, Piatra Roșie, precum și construcțiile de caracter civil și religios dovedesc existența unor centre mari care, în ceea ce privește complexul de la Grădiștea Muncelului, ne fac să ne gândim la existența în acest loc a capitalei regiilor dact, Sarmisegetusa dacica și, în general, permit să punem ipoteza că această dezvoltare culturală a deșăgăsit posibilitățile unei organizații tribale, chiar și a unei uniuni triburilor și că ea reflectă posibilitatea existenței unui stat dacic, cel puțin în fazele sale de început.

Este vrednic de amintit și faptul că unele descoperiri de la Grădiștea Muncelului ne arată că în această vreme dacii cunoșteau scrisul, întrebându-se atât literele grecești, cât și cele latine.

Epoca sclavagismului grecesc și roman a fost studiată îndeosebi în marea și bogată așezare de la Histria, întemeiată de coloniști greci încă în veacul al VII-lea înainte de era noastră. La Histria s-au continuat și s-au intensificat din ce în ce mai mult săpăturile în cea mai veche așezare sclavagistă de pe teritoriul țării noastre, obținându-se rezultate importante pentru studiul societății sclavagiste. Relațiile băștinșilor cu coloniștii greci au fost studiate la Tariverde, nu departe de Histria.

Una din realizările cele mai demne de relevat a arheologiei românești din ultimii ani, o constituie dezvoltarea — pentru a nu spune crearea — ramurii feudale de arheologie. Fără a diminua importanța cercetărilor din trecut, trebuie totuși menționat că o activitate organizată, corespunzătoare unui plan de cercetări bine întocmit a început, în ceea ce privește arheologia feudală, abia în perioada despre care vorbim. Cercetările care s-au făcut în acest domeniu în ultimii ani au avut în vedere studierea unei perioade aproape necunoscute din istoria țării noastre, cuprinsă între eliberarea Daciei de sub jugul roman și întemeierea primelor state feudale românești, precum și aceea a dezvoltării așezărilor noastre în plină epocă feudală. În legătură cu ambele probleme s-au făcut numeroase sondaje și săpături, între care cităm sondajele referitoare la studiul formării poporului și a limbii romine, precum și săpăturile mai mari de la Mureșii și Garvăn și cele de la Suceava și București.

Rînd pe rînd s-au putut smulge tainele păstrate în pământ, vestigiile de cultură materială din cele zece veacuri cuprinse în perioada amintită, vestigii a căror interpretare nu aduce cu timpul lămurirea uneia dintre problemele cele mai importante din istoria patriei noastre, a-

cea a formării poporului nostru.

Mormintele de incinerare descoperite la Mureșii, Alba Iulia, Soporu de Cîmpia, au adus informații prețioase asupra populațiilor locale în preajma și probabil imediat după eliberarea Daciei. Marea așezare și cimitirul de înmormîntare de la Mureșii lămuresc și completează cunoștințele noastre asupra secolului VI al erei noastre. Deosebit de importantă e descoperirea a peste 1000 de morminte de incinerare la Sărata Monteoru — localitate cunoscută pentru descoperirile din epoca bronzului. Aceste morminte formează cele mai vechi dovezi certe ale prezenței slavilor pe teritoriul țării noastre.

Chiar și fapte din secolele alt de puțin cunoscute ca al VII-lea și al IX-lea încep să fie cu încetul scoase din bezna în care zaceau, prin descoperiri făcute în diferite părți ale țării.

Cultura materială a secolelor X-XII, premărgătoare formării statelor feudale romine, este din ce în ce mai bine cunoscută datorită săpăturilor făcute în mai multe așezări, între care cităm numai cele de la Garvăn, în raionul Măcin. În sfîrșit, săpăturile de la Suceava și București, sondajele de la Tîrgșor, Cluj etc., completează și adăncesc cunoștințele pe care le avem asupra culturii materiale a epocii feudale, dîndu-ne posibilitatea să distingem pentru fiecare veac în parte formele caracteristice ale acestei culturi și aducîndu-ne date noi pentru lămurirea problemei formării orașelor feudale în diferite regiuni ale țării.

Rezultatele obținute pe teren au fost valorificate prin expoziții anuale și prin reorganizarea expoziției permanente a Muzeului Național de Antichități. S-a asigurat apariția regulată, începînd din 1950, a revistei „Studii și Cercetări de Istorie Veche”, precum și apariția a două volume masive din seria „Materiale arheologice”, publicație devenită quasi-periodică, din care mai multe volume se găsesc sub tipar.

Menționăm, de asemenea, apariția monografiilor „Hăbeșuși”, „Histria” (vol. I.), „București” (vol. I.), „Cetatea dacică de la Piatra Roșie”, „Cetățile dacice din Munții Orăștiei”. Alte monografii se găsesc sub tipar, sau urmează să fie date la tipar în cursul anului.

Este bine ca toți profesorii de istorie din școlile de cultură generală să cunoască aceste materiale, să le folosească în munca lor cu elevii, făcînd cunoscute elevilor — prin vizite la muzee și expoziții, prin excursii la lacurile unde s-au efectuat săpături, prin folosirea lecțiilor de monografii etc. — vestigiile culturii materiale a populației care a trăit în trecut pe teritoriul țării noastre, profesorii de istorie vor contribui la o mai bună cunoaștere de către tineri a istoriei țării noastre, la educarea lor în spiritul patriotismului.

DORIN POPESCU
director adjunct al Institutului de arheologie al Academiei R. P. R.

Sosirea unor participanți la seminarul internațional „Educația adulților în Europa”

Joi după amiază a sosit în Capitală Allaș Dezerman, directorul unui colegiu popular pentru educarea adulților din Suedia. D-sa va fi directorul de studii al seminarului internațional „Educația adulților în Europa”, organizat de Federația Mondială a Asociațiilor pentru Națiunile Unite, secretar general al Mis-cării internaționale studențești pentru Națiunile Unite.

De asemenea, după-amiază a sosit dr. Anoushiravan Khoshkishi, directorul Educației din Federația Mondială a Asociațiilor pentru Națiunile Unite, secretar general al Mis-cării internaționale studențești pentru Națiunile Unite.

Cărți noi

LITERATURA ȘTIINȚIFICĂ ȘI PENNACĂ

D. Berciu și Eugen Comșa: Săpăturile arheologice de la Balta Verde și Gogoșu (1949-1950). Ed. Acad. R.P.R.

*** Materiale ale sesiunii științifice a Institutului pedagogic București pe anul 1956. I. L. Orestov: Lumina rece. Colecția „Știința pentru toți”. Ed. Cartea rusă.

LITERATURA PENTRU ȘCOLARI ȘI TINERET

Jack London: Mihail, ciine de circ — Ed. tineretului.

ocean. Colecția „Cutezători”. Ed. tineretului.

George Cosbuc: Versuri alese. Colecția „Înșiră-te mărgărite”. Ed. tineretului.

Ludwig Askenazy: Primăvara germană. Colecția „În jurul lumii”. Ed. tineretului.

G. B. Adamov: Taina celor două

Horvath Istvan: Berbecul brumăriu. Ed. tineretului.

INDRUMĂRI PRACTICE PENTRU PIONIERI ȘI ȘCOLARI

G. Hoepfner Drăghiceșcu: Călătoria tinutului naturalist. Colecția „În ajutorul activității practice

a pionierilor și școlarilor”. Ed. tineretului.

LITERATURA PENTRU PREȘCOLARI ȘI COPII DIN PRIMELE CLASE

Natalia Zăbădița, Ed.

tineretului.

LA STUPINA INSTITUTULUI

Studenții al Institutului agronomic „Nicolae Bălcescu” din București la lucrări practice în stupina institutului.

CAMIL PETRESCU

În noaptea de 14 art., la orele 23,40, a încetat din viață după o grea suferință, în locuința sa din București, academicianul Camil Petrescu, strălucit scriitor, om de teatru, personalitate multilaterală a vieții noastre culturale și artistice.

Camil Petrescu s-a născut în 1894. El și-a terminat studiile superioare la Universitatea din București, obținînd titlul de doctor în litere și filozofie.

Debutînd în literatură încă din adolescență, s-a remarcat ca dramaturg, prozator, poet și publicist în amii care au urmat primului război mondial. Întemeietor și conducător al mai multor publicații periodice, eseist și ziarist, Camil Petrescu a participat, de-a lungul unei întregi epoci, la dezvoltarea literaturii și în conducerea revistelor „Contemporanul” și „Teatru”, pentru dezvoltarea literaturii noastre noi, realist-socialiste.

Putînd timp înainte de a ne părăsi, pătrîndu-se să scrie un articol pentru revista „Lupta de clasă”, Camil Petrescu a menționat că intenționează să trateze în mod special despre „Necesitatea de a întări îndrumarea partidului în literatură: răscălderarea scriitorului față de societate; combaterea încercărilor de a întînda opera literară în indiferență față de epoca actuală”.

Dînd dovadă de o energie inepuizabilă, Camil Petrescu a participat activ la diferite acțiuni pe tărîm social-cultural, aducîndu-și contribuția sa valoroasă în dezvoltarea culturii noastre, în opera de ridicare culturală a maselor populare.

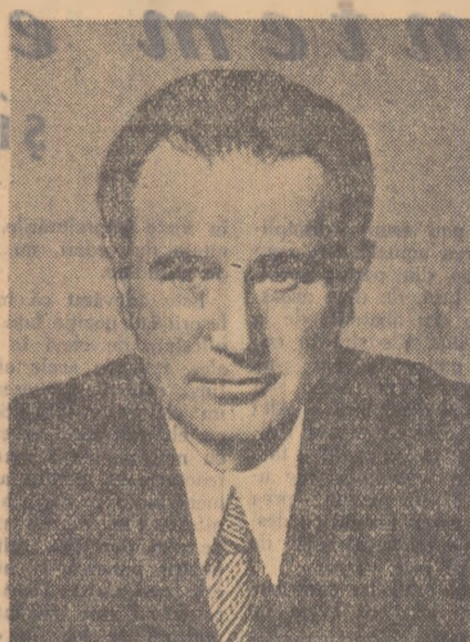
Camil Petrescu a fost membru titular al Academiei R.P. Romine, membru în Comitetul de conducere al Uniunii Scriitorilor și membru în Comitetul național pentru apărarea păcii din R.P. Romînia.

Pentru creația sa literară și pentru activitatea sa cetățenească de mare prestigiu, Camil Petrescu a fost distins cu „Ordinul Muncii” clasa I-a și cu alte ordine și medalii și a primit de două ori titlul de Laureat al Premiului de Stat.

Prin dispariția lui Camil Petrescu viața culturală și artistică din țara noastră suferă o foarte grea pierdere.

Datorită contribuției aduse la tezaurul nostru spiritual Camil Petrescu rămîne unul din cei mai mari scriitori ai literaturii romine și unul din cei mai de seamă reprezentanți ai genului artistic al poporului nostru.

Academia Republicii Populare Romine
Ministerul Învățămîntului și Culturii
Uniunea Scriitorilor din R. P. Romînia

MAKARENKO ȘI PROBLEMA LINIILOR DE PERSPECTIVĂ

S-au împlinit nu de mult 18 ani de la moartea marelui pedagog sovietic Anton Semionovici Makarenko. Pentru învățătorii și profesorii din țara noastră, care-l cunosc și-l pretuiesc adînc cîmp, aceasta a fost un nou prilej de a răsăli iar minunatele lui cărți, pătrunse de încredere nestrămutată în om, de optimismul adevăratului luptător pentru cauza educației comuniste, un nou prilej de a chibzui la cele mai bune căi de aplicare a învățăturii lui Makarenko în condițiile concrete ale școlilor noastre.

În deosebi se opresc pedagogii asupra învățăturii lui Makarenko cu privire la formarea și activitatea colectivului. În legătură cu aceasta ei studiază teoria și practica lui Makarenko privitoare la liniile de perspectivă, acest minunat mijloc educativ care a stat la baza muncii lui pentru formarea omului nou și care a devenit, de atunci, un bun de preț al pedagogiei socialiste.

Ca teorie pedagogică, teoria „bucuriei zilei de mine”, a liniilor de perspectivă, este nouă, este creația lui A. S. Makarenko, ca mobil, ca izvor de putere, ca forță călăuzitoare a activității omenești, bucuria zilei de mine, năzuința spre ceva mai bun, mai înalt sînt vechi ca și omul. Toate faptele mărețe s-au făcut în numele lor.

Pentru pedagogie, principiul liniilor de perspectivă are o importanță deosebită. Aplicarea acestui principiu joacă un rol uriaș în educarea caracterului, la trăsăturilor esențiale ale personalității: atitudine față de muncă, atitudine față de semenii, atitudine față de sine însuși.

Schimbarul atitudinii față de muncă în raport cu schimbarea perspectivei este vădită la toți coloniștii lui Makarenko, fără excepție. La intrarea în colonie, aceștia căutau să se sustragă muncii prin orice mijloc, dar apoi, cînd deveneau capabili să se simtă o parte a marelui colectiv sovietic, cînd începeau să simtă munca lor ca o contribuție la dezvoltarea țării, gîseau în ea un filon nesecat de bucurie.

În ceea ce privește rolul perspectivei în determinarea atitudinii față de semenii îl putem găsi asemenea constata din activitatea pedagogică a lui Makarenko. Să ne amintim de Curiaj,

înainte de a fi venit aci Makarenko și coloniștii săi. Lipsa de orizont a celor din Curiaj, preocuparea lor doar pentru asigurarea necesităților de hrană și pentru satisfacerea unor deprinderi nesănătoase (jocul de cărți, băutura etc.) făceau din ei ființe egoiste, lacome, pline de ură față de semenii Odată cu sosirea lui Makarenko și a gorkiștilor, în fața celor din Curiaj s-a deschis o nouă nebanuită pînă atunci: generoasă, activă și nobilă, inspirată de idealuri mărețe. Perspectiva de a face parte și ei din această lume îl revoluționează pe curiajenii, restructurîndu-le întregul conținut sufletesc. Treptat, ei devin alți oameni. Acum vor elimina și ei din colonie pe unii din colegii lor pentru bătaie, vor crește și ei cu o grijă atentă și duioasă, fiecare cu o „mîndră”. Și ei vor ști să respecte pe cel mai mic colonist care noartă brasărdă de comandant de serviciu, vor ști să fie politicoși, buni, prietenoși, necruțători, după criterii morale superioare. Acum, disciplina coloniei, dezvoltarea ei, renumele ei ocupă în viața lor locul de frunte.

Perspectiva este ceea ce grupează în jurul ei toate forțele colectivului, este elementul lui coordonator, este motorul mișcării colectivului ca și motivul acțiunilor fiecărui om din cadrul acestui colectiv. În funcție de ceea ce și-a propus să servească și de ceea ce și-a propus să devină se dezvoltă cerințele colectivului, ca și cerințele omului față de sine.

Comunarii lui Makarenko pot servi și în această privință drept minunat exemplu: „Iată, șade un comunard. Nu mă vede. În tramvai se urcă un om, comunardul se dă ușor de o parte de pe scaun, ca să nu-l vadă nimeni și se îndepărtează fără ca cineva să-l fi observat lătă o faptă sănătoasă. Să fii ceva pentru tine însuși, pentru idee, pentru principiu”.

Perspectiva dă vieții sensul, colorînd, bogăția Existența unui scop precis dezvoltă trăsăturile de voință: tăria, stăpînirea de sine, perseverența, consecvența.

Perspectiva determină conținutul,

lărgimea și forța intereselor. Iată-o pe Natașa Petrenko, fetiță umilă, răsărind din îmbrăcămintea zdrențuită cu figura pură și zîmbetul zdravnic, slujnică în casa unui fărîmîntar. Coloniștii, impresionați de viața ei chinată, o aduc în colonie. Natașa cunoaște colectivul, școala. În fața ochilor ei ultimele se desăfoară panorama strălucitoare a posibilităților omului liber. Interesul pentru învățătură se aprinde și arde ca o flăcără. La 16 ani începe să învețe și, din umila și nefericită slujnică, va deveni un medic pasionat și talentat.

Impotriva acelor care vorbesc de educația copilului, Makarenko vorbește despre educația colectivului de copii, colectiv care se caracterizează, în primul rînd, prin aceea că toți membrii săi au un scop comun. Din primul moment al activității sale pedagogice, Makarenko își pune în fața problemei scopului, a perspectivei. El a descoperit însă principiul liniilor de perspectivă mai tîrziu, în momente deosebite de grele ale activității lui, cînd colonia se afla în fața unei crize, cînd valorile create așteptau să se piardă, cînd viața ei risca să devină steașcă, monotonă, cînd coloniștii cei mai activi începeau să piardă din strălucire. După multe lărmîntări, Makarenko a descoperit cauza: aceasta era stagnarea, oprirea din luptă, lipsa de perspectivă.

Makarenko nu înțelegea însă, prin perspectivă, visuri deșarte. El cerea pedagogului să nu însele colectivul pîndîndu-l în fața perspectivei frumoase, dar neîntemeiate. Cînd a fost, totuși, acuzat că educă visători, el a răspuns: „Fie și visători. Nu sînt însă prea în cîntec de cuvîntul „visător”. Pare că aduce a vis de domnișor”. Există doar diferite visuri, una e să visezi la un cavaler pe cal alb și alta despre opt sute de copii într-o colonie”. Și mai departe: „Poate că principala deosebire între sistemul nostru de educație și cel burghez constă tocmai în aceea că la noi colectivul de copii trebuie să întrevadă în fața lui o zi de mine mai bună și să năzuiească spre ea într-o încordare generală, ca nădejdi și bucurii stăruitoare. Poate că

în această constă și adevărata dialectică pedagogică”.

Makarenko distinge trei tipuri de perspectivă: apropiată, medie și îndepărtată. Perspectiva apropiată este bucuria așteptării unui eveniment plăcut, într-un timp foarte apropiat. În funcție de vîrstă, de pregătire și de dezvoltarea unui copil sau adolescent, într-un anumit moment, se poate înceta educarea sau reducerea lui cu formarea unor perspective apropiate, medii sau îndepărtate care se pot lărgi, uni, transforma una într-alta.

În orice colectiv de copii sau tineri trebuie să existe condiții unei perspective apropiate, plăcute pentru toți. Astfel, perspectiva apropiată fiind asigurată, există satisfacțiile imediate, se poate trece la deciziile unui drum din ce în ce mai larg, la crearea celorlalte tipuri de perspectivă. Dacă nu li se asigură copiilor această perspectivă apropiată, singura pe care sînt capabili să o înțeleagă, la început, ei vor prefera în locul perspectivei puse de pedagog — aceea de a ajunge prin muncă la crearea unor condiții din ce în ce mai bune de viață — perspectiva lor apropiată, aceea a străzii, a jocului, a vieții „libere”, și vor fugi din instituție.

Aceasta nu înseamnă însă că copiii sînt incapabili de perspectivă îndepărtată, dacă se respectă condiția ca inițial să se pornească de la o perspectivă apropiată. Copilul nu depășește lipsa perspectivei apropiate și se poate capabili să o înțeleagă, la început, ei vor prefera în locul perspectivei puse de pedagog — aceea de a ajunge prin muncă la crearea unor condiții din ce în ce mai bune de viață — perspectiva lor apropiată, aceea a străzii, a jocului, a vieții „libere”, și vor fugi din instituție.

Despre perspectiva medie Makarenko ne arată că ea constă în proiectarea unui eveniment colectiv mai îndepărtat în timp. El punea întotdeauna în fața coloniștilor un tel mai înalt decît cel existent și știa, totodată, să trezească și în coloniști această aptitudine de a visa la mai mult, la mai bun.

Perspectiva îndepărtată este perspectiva de viitor a colectivului și a fiecărui om care face parte din acest colectiv, idealul său, intruchiparea concepției sale despre lume. În privința acestei perspective, Makarenko spune: „Dacă un om se mulțumește numai cu propria sa perspectivă, fie ea chiar și îndepărtată, el poate să pară puternic, dar nu stîrnește în noi sentimentul frumuseții u-

nei personalități și a valorii ei autentice. Cu cît este mai larg colectivul al cărui perspectivă coincide cu perspectivele proprii ale omului, cu atît omul este mai frumos și cu atît stă pe o treaptă mai înaltă”.

De aceea, Makarenko scootește că treapta superioară în organizarea liniilor de perspectivă trebuie să se constituie preocuparea pentru viitorul țării și că în lumina acestui viitor trebuie să fie privite toate planurile proprii. Este foarte ușor — spune el — ca pe fondul perspectivei sovietice, atît de largi, și așterni de perspectivă îndepărtate personale ale fiecărui tînar în parte.

Makarenko a fost învățător și înainte de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. Lucra cu copiii unor muncitori de la calea ferată și îi ajuta să-și găsească drumul în viață. Dar acest drum era foarte îngust și posibilitățile de înaintare pe el complet limitate. Băieții visau să ajungă la călăuș de locomotive sau cel mult mecanici de locomotive. Mai departe nu puteau merge, barierele erau nuse. Deși cîștigul era înim, acesta era o proape singurul stimul în alegerea profesiei. Jalnică perspectivă îndepărtată — și îndepărtată mai mult în sensul că trebuiau să aștepte o jumătate de viață ca să realizeze și pe aceasta”.

După Revoluția din Octombrie alegerea profesiei a devenit pentru tineret o chestiune de ideal, de credință, de visuri mărețe. La alegerea profesiei, spune Makarenko, lucrul la care s-au gîndit cel mai puțin copiii a fost cîștigul pe care-l vor avea, interesele materiale. Ei au urmărit cu o privire lacomă mărutul avînt al vieții noastre și au văzut unde se cer forțe de muncă, unde lipsesc oameni, unde îi cheamă partidul.

Desigur că, atunci cînd intrau în colonie lui Makarenko, nici băieții, nici fetetele nu aveau aceste idealuri. El însă, susținut de forța colectivului pe care îl conducea, le trasa orizonturi din ce în ce mai largi, reușind să înlocuiască — cum spune el — idealurile inoade de cizămii și timplari, cu idealul facultății muncitorești, de unde aveau să devină ingineri ca Zadorov și Gud, medici ca Bratenco, Verșnev, Burun, pedagogi ca Marusia Levenko și Karabanov, aviatori ca Șelaputin etc.

Makarenko a știut ca nimeni altul să trezească și să folosească năzuința înaltă, de o adîncă valoare umană,

năzuința spre perfecționare, una din perspectivele îndepărtate.

Într-o seară închinată lui Gorki s-au citit în colonie scrisorile marelui scriitor adresate coloniștilor. Aceștia au aflat că și Gorki a avut o tinerete de parcă un drum lung de mizerie și suferință. Și totuși, ce a devenit înaltă Cîntă trumșească, cîtă putere respira înima lui, cît era de iubit. A doua zi — spune Makarenko — coloniștii erau de nerecunoscut. Acești tineri zărieți în fața lor una din perspectivele cele mai luminoase și mai pline de bucurii: valoarea personalității umane.

În procesul de educație întîlnim cele trei tipuri de perspectivă îmbricate. Numai în anumite situații se poate accentua pe un singur tip de perspectivă, aceasta influențînd în mare măsură coloritul două. Makarenko arată că una din sarcinile educației comuniste constă în armonizarea liniilor perspectivei personale cu cele colective în așa fel încît între ele să nu existe nici o contradicție. Aceasta armonizare este posibilă într-un colectiv în care scopul comun nu se datorează unei coincidențe întîmplătoare a scopurilor individuale, ci este însăși chintesența lor.

În societatea socialistă nu pot exista drumuri și fericiți personale opuse drumului și fericii colectivului. „Eti-ca noastră comunistă — spune Makarenko — trebuie să fie calculată pentru milioane de oameni fericiți și nu numai în vederea fericii mele. Logica veche era: vreau să fiu fericit, nu mă gîndesc la alții. Logica cea nouă spune: vreau să fiu fericit, dar calea mea mai sigură este să mă port în așa fel, încît toți ceilalți să fie fericiți. A-tunci și eu voi fi fericit”.

Dar Makarenko este, totodată, împotriva șablonizării, schematizării, îngrămădirii tuturor tipurilor de oameni, a tendințelor, preferințelor și năzuințelor fiecăruia într-o singură formă. Hărîndu-se din sine acesteia rădăcini — scopul comun — se pot ramifica nenumărate ramuri cu frunzele și florile proprii fiecăruia în parte.

Armonizarea liniilor de perspectivă personale cu cele colective se bazează pe faptul că în colectivul socialist raportul între scopul general și cel particular este, după cum spune Makarenko, nu un raport al extremelor, ci raportul dintre scopul general și cel individual, care se încadrează în cel general.

De la Ministerul Învățămîntului și Culturii

Inchecerea situației școlare a elevilor din școlile profesionale și tehnice

De curând, Direcția generală a învățămîntului profesional și tehnic din Ministerul Învățămîntului și Culturii a elaborat instrucțiuni în legătură cu închecerea situațiilor școlare trimestriale (semestriale și anuale) în școlile profesionale de ucenici, școlile tehnice și școlile tehnice de maștri — cursuri de zi și serale — în anul școlar 1956-1957.

În instrucțiuni sînt date, în primul rînd, norme cu caracter general pentru toate tipurile de școli. Astfel, se arată că închecerea situațiilor trimestriale (semestriale) în școlile profesionale de ucenici, școlile tehnice și școlile tehnice de maștri se face prin probe de control la învățămîntul teoretic și practic, precum și prin verificarea orărilor a cunoștințelor.

La fiecare obiect de învățămînt se stabilește o notă trimestrială sau semestrială, care rezultă din notele obținute de ucenic sau elev la răspunsurile orale și la lucrările de control curent din perioada respectivă, pe de o parte, și nota obținută la proba de control trimestrială, pe de altă parte.

Inchecerea situațiilor școlare anuale în școlile profesionale de ucenici, tehnice și tehnice de maștri se va face: a) prin examene de promovare, iar la ultimul an de studiu prin examene de absolvire, la obiectele stabilite în planurile de învățămînt; b) prin închecerea mediei anuale, pe baza notelor trimestriale (semestriale), la obiectele de studiu care în planurile de învățămînt nu sînt prevăzute cu examene de promovare.

Verificarea cunoștințelor ucenicilor și elevilor la examene se face prin lucrări scrise și examinări orale, conform prevederilor planului de învățămînt al fiecărei meserii sau specialități. La obiectele la care examenul constă din probe scrise și orale, din notele obținute la cele două probe se stabilește nota de examen a obiectului respectiv, care va fi exprimată prin cifre întregi.

La obiectele la care examenul constă dintr-o singură probă, nota obținută la acea probă va constitui nota de examen a obiectului respectiv.

La obiectele a căror situație se închecie prin examenul de promovare, media anuală se stabilește pe baza mediei trimestriale (semestriale) și a notei de examen, care va fi precumpănitoare. La obiectele la care nu se dau examene de promovare, media trimestriale (semestriale) va constitui media anuală.

Media anuală de promovare a fiecărui obiect de studiu prevăzut în planul de învățămînt este de cel puțin 3, iar la purtarea 4. Ucenicii (elevii) care nu obțin medii anuale de promovare la 1-2 obiecte de studiu sînt declarați corigenți, iar cei care nu obțin medii anuale de promovare la mai mult de 2 obiecte de studiu vor fi declarați repetenți. De asemenea, ucenicii (elevii) care nu obțin media anuală de promovare la instruirea practică sînt declarați repetenți indiferent de notele obținute la obiectele teoretice.

Ucenicii (elevii) ramași corigenți vor susține examenul de corigenți în săptămîna premergătoare începutului de an școlar, potrivit planului de examene întocmit de fiecare școală. Media de trecere la examenul de corigenți este de cel puțin 3.

Cu trei săptămîni înainte de data începerii examenelor, în școlile profesionale de ucenici, tehnice și tehnice de maștri se va convoca consiliul pedagogic pentru a analiza parcurgerile programelor școlare și situația școlară a ucenicilor și elevilor ramași în urmă la învățătură, pentru a lua măsuri de ajutorare a acestora și a stabili desăvîrșirea lecțiilor de recapitulare și sinteză, datele examenelor pentru fiecare obiect, constituirea comisiilor, desemnarea asistenților la examen etc.

Pe toată durata pregătirii examenelor, conducerea școlii și colectivul di-

rectiv vor avea grijă ca ucenicii și elevii să nu fie aglomerați cu sarcini extrășcolare, iar cei ramași în urmă la învățătură să fie scutiți de aceste activități, pentru a avea timpul necesar unei culți mai bune pregătiri în vederea examenelor.

Examenele de promovare se vor desfășura după un plan de examen care se va afixa cu 10 zile înainte de data de începere a examenelor.

În instrucțiuni se dau și norme speciale, pe tipuri de școli. Astfel, în legătură cu închecerea anului școlar în școlile profesionale de ucenici se arată că pînă la 20 iunie se va încheia situația școlară a ucenicilor pe trimestrul al III-lea pentru toți anii de studiu. Pînă la 6 iunie, materia trimestrului III trebuie să fie parcursă și reținută în cele mai bune condiții. De la 6 la 20 iunie se va desfășura recapitularea și sintetizarea întregii materii predate în cursul anului școlar și se va încheia situația școlară a trimestrului III.

Între 21-30 iunie se vor desfășura examenele practice și teoretice de promovare pentru toți ucenicii din anul II al meseriilor cu durata de școlarizare de 3 ani. Ucenicii care au obținut media anuală sub limită la mai mult de două obiecte la care închecerea situației se face pe baza notelor trimestriale, cei care au obținut media sub 3 la examenul de instruire practică, precum și cei care au obținut media mai puțin de 4 la purtare nu se vor putea prezenta la examen. Examenele de promovare pentru instruirea practică vor dura cel mult 3 zile pentru ucenicii anului I și 4 zile pentru ucenicii anului II (la meseriile cu durata de 3 ani).

La obiectele de învățămînt teoretic, examenele vor consta din verificări orale, iar la matematică se va da și

(Continuare în pag. 4-a)

Forme de recapitulare variate, interesante

Recapitularea finală ridică în fața profesorului de matematică o serie de probleme specifice obiectului pe care îl predă, de soluționare cărora depinde în cea mai mare măsură calitatea muncii pe care o desfășoară în această ultimă etapă a anului școlar.

După cum se știe, în predarea matematicii se urmărește nu numai însușirea unor deprinderi și priceperi privind rezolvarea de probleme, exerciții, măsurători etc. ci și înțelegerea deplină a chestiunilor teoretice pe care se bazează acestea. De aceea, recapitularea finală la matematică nu se poate mîrgini la rezolvări de probleme și exerciții, la verificarea unor deprinderi practice. Este necesar ca în cadrul recapitularii finale să se acorde o atenție deosebită și verificării cunoștințelor teoretice ale elevilor cu privire la definiții, unor noțiuni, demonstrații unor teoreme de bază, la deducerea unor formule uzuale etc.

Începînd cu clasa a VI-a, studiul matematicii se realizează la fiecare clasă în cadrul a două sau chiar trei discipline: algebra și geometrie, algebra, geometrie și trigonometrie etc. Dacă în timpul anului școlar procesul de însușire a cunoștințelor de matematică se desfășoară mai mult sau mai puțin separat la fiecare disciplină în parte, realizîndu-se numai uneori o corecare implicită a acestora, în perioada recapitularii finale este absolut necesar ca toate cunoștințele să se sudeze, să se împletească astfel încît ele să constituie un tot. Matematica constituie unul din obiectele principale în cadrul învățămîntului politehnic. Tîmînd seama de acest fapt, profesorul trebuie să folosească și perioada recapitularii finale pentru a lega cunoștințele de matematică de viață, de activitatea productivă, prin probleme cu conținut practic și lucrări practice care să contribuie la pregătirea politehnică a elevilor.

Lată cum rezolvă unii profesori de matematică din orașul Ploiești problemele legate de recapitularea finală. Tovarășa Elena Ghiculescu, profesoară la școala de 7 ani nr. 6, a împărțit întreaga materie a clasei a VII-a — altă la geometrie cit și la algebra — pe cîteva teme mari, care cuprind toate chestiunile esențiale studiate de elevi. La geometrie aceste teme se referă la: unghiuri, la triunghiuri, la patrulatere, la cerc și la poligoane înscrise și circumscrise, iar la algebra —

la fracții algebrice și la ecuații. Temele asigură o legătură strînsă, firească între cunoștințele pe care și le-au însuși elevii la geometrie și algebra. De pildă, tema privitoare la unghiuri include cunoștințele elevilor referitoare la clasificarea acestora, la măsurarea lor, la unghiuri determinate de drepte paralele, la unghiuri cu laturi perpendiculare și la unghiuri în cerc. Afară de unghiurile în cerc, toate celelalte cunoștințe au fost studiate în clasa a VI-a. Fără îndoială, o astfel de repartizare a materiei, care cuprinde chestiuni din cele mai variate capitole, nu poate decît să intensifice adîncirea de către elevi a cunoștințelor, consolidarea acestor cunoștințe. Societate însă că, acordîndu-se mai mult timp pentru cunoștințele din clasa a VI-a cu privire la unghiuri și triunghiuri (măsurare care a fost recapitulată și în anul trecut), se neglijează întrucîtva recapitularea unor cunoștințe din anul curent. Materia din anii anteriori trebuie reluată cu seriozitate în perioada de pregătire pentru examen.

Tovarășa Ghiculescu acordă o atenție deosebită în timpul recapitularii verificării cunoștințelor teoretice. Unele teoreme sînt demonstrate la începutul lecțiilor recapitulative, altele sînt schițate cu prilejul rezolvării unor probleme la care se aplică. Profesoara se preocupă și de îndrumarea elevilor asupra felului cum trebuie să-și organizeze studiul individual. La sfîrșitul fiecărei lecții recapitulative ea indică elevilor ce vor trebui să repete pentru lecția următoare, le face pe tabiă o schemă a lecției următoare. Elevii alcătuiesc în această perioadă și unele tablouri sinoptice. Cu privire la paralelograme, de pildă, s-a alcătuit un tablou sinoptic care cuprinde definițiile, proprietățile paralelogramelor și schița unor demonstrații mai importante.

Cam în același fel și-a organizat recapitularea finală la clasa a VII-a și tovarășa Alexandra Pantelimon, profesoară la școala medie nr. 2. Și ea a stabilit la geometrie și la algebra teme care grupează cunoștințele din diferite capitole. De asemenea, elevii ei rezolvă în clasă unele probleme în care cunoștințele de algebra sînt legate de cunoștințele de geometrie.

O repartizare interesantă a materiei pe teme la clasele a IX-a a realizat tov. Cecilia Herșcovici, profesoară la școala medie nr. 2. Temele pentru recapitulare alese de tov. Herșcovici nu se referă numai la o anumită disciplină — geometrie, algebra sau trigonometrie — ci la toate aceste discipline. Profesoara a avut însă grijă ca această să nu dăuneze caracterului sistematic al studiului, să nu producă nici un fel de confuzii — geometrie, algebra sau trigonometrie — ci la toate aceste discipline. Profesoara a avut însă grijă ca această să nu dăuneze caracterului sistematic al studiului, să nu producă nici un fel de confuzii — geometrie, algebra sau trigonometrie — ci la toate aceste discipline. Profesoara a avut însă grijă ca această să nu dăuneze caracterului sistematic al studiului, să nu producă nici un fel de confuzii — geometrie, algebra sau trigonometrie — ci la toate aceste discipline.

La corpurile de rotație, în altă temă cele cu privire la sfera înscrisă și circumscrisă. Tema cu privire la calculul arilor, de pildă, cuprinde clasificarea corpurilor din punct de vedere al calculului arilor — în corpuri cu două baze egale (prizma și cilindrul), cu două baze neegale (trunchiul de piramidă și trunchiul de con), cu o singură bază (piramidă și conul) și sfera. Ariile corpurilor au fost prezentate, astfel, sub un aspect nou față de cel cunoscut în timpul anului.

Tov. Nicolescu acordă o atenție deosebită demonstrațiilor teoremei și deducerii formulelor înainte de a lece la rezolvarea de probleme. În cursul lecțiilor recapitulative ea folosește, ca și în cursul anului școlar, un bogat material didactic confecționat din sîrmă, carton, lemn, sticlă. Unele materiale au fost special pregătite pentru recapitularea finală, de exemplu materialul în legătură cu corpurile de rotație.

Și problema legării cunoștințelor de matematică de activitatea practică constituie o preocupare pentru mulți profesori de matematică în perioada recapitularii finale. Tov. Hristache Dascălescu, profesor la școala medie nr. 1, de pildă, a prevăzut pentru recapitularea finală la clasa a X-a rezolvarea unor probleme cu conținut practic, a unor probleme de fizică, precum și a unor probleme de astronomie. În această perioadă va efectua împreună cu elevii și unele lucrări practice pe teren, dintru-le prilejul să aplice cunoștințele de geometrie și trigonometrie la măsurarea unor înălțimi și distanțe inaccesibile.

Analiza sumară a activității chiar numai a unor profesori de matematică, în perioada recapitularii finale, ne permite să tragem o concluzie utilă și, de altfel, de așteptat: se pot găsi în perioada recapitularii finale forme variate de a prezenta prin teme materiale parcurse, de a recapitula chestiunile teoretice, de a lega cunoștințele de matematică de activitatea practică etc. Toate aceste forme dau rezultate deosebit de bune dacă în alegerea lor se ține seama de specificul clasei, al școlii, de pregătirea elevilor, de condițiile în care s-a desfășurat munca în cursul anului și de sarcinile care stau în fața profesorilor de matematică în perioada recapitularii finale.

Prof. M. SCHEIN

Concursul de admitere în școlile medii de cultură generală și pedagogice

Concursul de admitere în școlile medii de cultură generală — cursuri de zi — și anul I al școlilor pedagogice se va ține anul acesta în două sesiuni, după cum urmează: — Sesiunea I — începe la 4 iulie 1957 pentru ocuparea a 70% din locurile planificate fiecărei școli.

În această sesiune se va acorda o atenție deosebită promovării fiilor de muncitori și țărani muncitori. — Sesiunea II — începe la 12 septembrie 1957 pentru ocuparea restului de locuri.

La concursul de admitere în clasa a VIII-a se pot înscrie absolvenții școlilor de 7 ani din anul școlar 1956/1957, precum și din serii mai vechi. Elevii care au absolvit școala elementară de 7 ani la cursurile de zi în anul școlar 1956/1957 se pot înscrie la concursul indiferent de vîrsta pe care o au, iar cei care au absolvit la cursurile fără frecvență sau seriale, precum și seriile mai vechi, se pot înscrie la concurs dacă au vîrsta de 16 ani împliniți întîr 1 ianuarie — 31 decembrie 1957.

Elevii clasei a VIII-a a școlilor medii și ai anului I al școlilor pedagogice au fost înscriși la cursuri pe bază de concurs și s-au retras în cursul anului școlar din cauză de boală, cunoscută de școala la data retragerii lor, vor putea fi reinscriși în clasa a VIII-a în anul școlar 1957-1958. Acestora li se vor rezerva locuri din numărul celor planificate, fără ca elevii respectivi să se mai prezinte la concurs, cu condiția să fi obținut medii de trecere la toate obiectele pe trimestrele la care au situația la învățătură încheiată.

prezintă la concurs, cu condiția să fi obținut medii de trecere la toate obiectele pe trimestrele la care au situația la învățătură încheiată. Cerețile de înscriere la concursul de admitere se depun la școlile medii și pedagogice pînă în ziua concursului, însoțite de următoarele acte: — Certificat de naștere. — Diploma de absolvire a școlii elementare de 7 ani. Absolvenții clasei a VII-a care se înscriu la concursul de admitere la aceeași școală nu vor prezenta această diplomă.

Declarația tip pentru stabilirea taxei școlare și acordarea burselor, completată de părinți sau de susținătorii legali, însoțită de acte doveditoare a situației materiale. La școlile medii unde condițiile igienico-sanitare permit instruirea în comun a băieților și fetelor, se vor înscrie la concurs băieții și fetele. Înainte de a se prezenta la concursul de admitere, candidații vor fi supuși la un examen medical eliminativ.

La școlile pedagogice se dă și o probă de aptitudini muzicale; această probă se ține înainte examenelor scrise și este eliminativă. La școlile cu limba de predare romînă, concursul constă din probe la limba romînă și la matematică, iar la școlile cu limbile de predare ale naționalităților conlocuitoare, concursul se dă la limba maternă, limba romînă și matematică.

Examinarea la limba romînă (maternă) și matematică se face în scris și oral. La școlile cu limbi de predare ale naționalităților conlocuitoare, examinarea la limba romînă se face numai în scris.

Absolvenții școlilor de 7 ani cu limbile de predare ale naționalităților conlocuitoare, care nu au școli medii în limba maternă în regiunea în care domiciliază, se pot prezenta la concursul de admitere în școlile medii cu limba de predare romînă. Examinarea la limba romînă a acestei categorii de candidați se va face din materia prevăzută în programa de limba romînă a claselor V-VII pentru școlile pe care le-au absolvit. Probele scrise constau:

La limba romînă (limba maternă) precum și la limba romînă la școlile cu limbi de predare ale naționalităților conlocuitoare, dintr-o compunere din materia de lectură literară din clasele V-VII și o analiză gramaticală.

La matematică, dintr-o problemă și un exercițiu din materia de aritmetică și algebra prevăzută în programa claselor V-VII.

La oral, candidații vor fi interogați: la limba romînă (limba maternă) din materia de gramatică a claselor V-VII și din lectură literară; la matematică din materia de geometrie și algebra pentru clasa a VII-a.

Lucrări practice pe parcelă

Predau științele naturale la școala medie nr. 1 și la școala pedagogică nr. 1 din Carei. În muncă pe care o desfășoară cu elevii în aceste școli mai străduiesc nu numai să asigure o însușire conștientă a cunoștințelor, ci și să îndeplinească cerințele învățămîntului politehnic, organizîndu-le cu mai bine muncă pe parcelele experimentale.

În cele ce urmează voi arăta cîteva aspecte din munca noastră, voi indica temele principale pe care le-am urmărit în activitatea practică cu elevii, precum și unele din rezultatele obținute. La școala pedagogică lucrez alături de tov. Elena Petrușca, care, ca și mine, predă științele naturale. Împreună, noi am organizat dintr-început lucrările practice de legumicultură, cultivatori de cereale, pomi cultori, floricultori etc. Am urmărit îndeosebi ca elevii să cunoască condițiile de creștere și dezvoltare a plantelor agricole și metodele agrotehnice înaintate de cultivare a acestora, să facă observații și experiențe pentru a înțelege mai bine legile biologiei micruriste, legile de transformare a naturii plantelor de cîmp, a legumelor, arborilor și arbuștilor fructiferi, a plantelor medicinale, aromatice, melifere, tehnice, decorative etc.

La lecții, elevii au învățat că fiecare plantă are cerințele și fața de condițiile mediului exterior și că, deci, pentru obținerea unor recolte bogate sînt necesare anumite condiții. Pentru a-i ajuta să înțeleagă mai bine acești adevăr am organizat culturi comparative la diferite plante. Astfel, am urmărit epocile de înmîntare la grîul de primăvară, la porumb și la pălăgelele roșii. La cultura pălăgelelor roșii, de pildă, elevii au făcut înmîntări sub iarnă. Însmîntări de primăvară cu semințe tratate (calite), cu temperaturi schimbătoare în procesul jarovizării, după metoda Voronova, cu sîmînțiri uscate, precum și însmîntări în răsădnie calde sau semicalde. Răsădniele obținute vor fi plantate în cursul acestei luni pe parcele. Elevii vor face observații comparative asupra felului comportării plantelor de pe parcela martor și de pe parcela experimentală, pe care le vor nota în jurnal. Această experiență va arăta elevilor că cultura pălăgelelor sub formă de răsăd este rentabilă numai pentru obținerea trifandalelor și că, pentru producția mare, este preferabil să se facă însmîntări directe. În acest caz, semințele încoltesc și răsăr tirțu, însă dau plante călțite, viguroase, care intră în dezvoltarea lor pe cele plantate în cîmp, sub formă de răsăd, în mai. Elevii au hotărît să popularizeze această metodă în satele lor.

În sectorul legumicol, lucrările noastre au luat în acest an o amploare deosebită prin mîntirea numărului de răsădnie. Avem acum zece răsădnie. Încă din luna ianuarie a început transportul gunoierului și pregătirea platformelor. Planul nostru de însmîntări la răsădnie s-a realizat pe etape. Elevii din echipele de legumicultori și-au format deprinderi practice cu privire la însmîntarea și recapitularea legumelor, la îngrijirea răsadurilor, la plantarea lor. În seră s-au confecționat ghivece nutritive în care s-au replicat pălăgelele roșii timpurii „Eva”, precum și alte legume, care vor servi elevilor pentru studierea comparativă a legumelor plantate în cîmp sub formă de răsăd și în ghivece nutritive, precum și pentru lucrări de altoire (pătălăgele roșii de diferite soiuri între ele, cu ardei, gogoșari, cartofi etc.).

În cîmp cu legume sînt în studiu mai multe metode agrotehnice înaintate — ca, de exemplu, influența temperaturii și a umidității aerului asupra dezvoltării răsadurilor, la plantarea lor. În seră s-au confecționat ghivece nutritive în care s-au replicat pălăgelele roșii timpurii „Eva”, precum și alte legume, care vor servi elevilor pentru studierea comparativă a legumelor plantate în cîmp sub formă de răsăd și în ghivece nutritive, precum și pentru lucrări de altoire (pătălăgele roșii de diferite soiuri între ele, cu ardei, gogoșari, cartofi etc.).

ce cu privire la însmîntarea și recapitularea legumelor, la îngrijirea răsadurilor, la plantarea lor. În seră s-au confecționat ghivece nutritive în care s-au replicat pălăgelele roșii timpurii „Eva”, precum și alte legume, care vor servi elevilor pentru studierea comparativă a legumelor plantate în cîmp sub formă de răsăd și în ghivece nutritive, precum și pentru lucrări de altoire (pătălăgele roșii de diferite soiuri între ele, cu ardei, gogoșari, cartofi etc.).

În cîmp cu legume sînt în studiu mai multe metode agrotehnice înaintate — ca, de exemplu, influența temperaturii și a umidității aerului asupra dezvoltării răsadurilor, la plantarea lor. În seră s-au confecționat ghivece nutritive în care s-au replicat pălăgelele roșii timpurii „Eva”, precum și alte legume, care vor servi elevilor pentru studierea comparativă a legumelor plantate în cîmp sub formă de răsăd și în ghivece nutritive, precum și pentru lucrări de altoire (pătălăgele roșii de diferite soiuri între ele, cu ardei, gogoșari, cartofi etc.).

Alte lucrări îi orientează pe elevi spre cunoașterea biologiei și culturii cartofului. Pentru aceasta s-au organizat teme experimentale cu privire la influența jarovizării cartofului asupra recoltei, la cultura de vară a cartofului, la înmulțirea rapidă a cartofului etc.

Prin diferite lucrări experimentale (influența parcurgerii stadiului de dezvoltare a grîului de toamnă, transformarea grîului de toamnă în grîul de primăvară, transformarea grîului de primăvară în grîul de toamnă etc.) echipele de elevi care se ocupă de cultura cerealelor și-au format deprinderile de condiționare semințelor, de a le selecționa și trata, de a încerca puterea de încolțire, de a cerceta modul de înmîntare etc.

De asemenea, elevii cultivă un bogat sortiment de plante tehnice, medicinale, aromatice, melifere, împodobesc cu flori parcela deocrotivă de pe terenul școlar și îngrijesc parcul școlii. În livadă, echipele de pomicultori execută lucrări de îngrijire, răzuiesc scoarța copacilor, învîlă să taie și să corecteze coroanele, să înlăture ramurile uscate și lăstări de tulpină și rădăcină, fac polenizări artificiale micruriste (căsări de flori, înscăuri și polenizări) etc. Experiența acumulată timp de mai mulți ani la școala pedagogică a fost pentru mine un prețios ajutor în munca de organizare a practicii elevilor de la școala medie nr. 1. Cu ajutorul conducătorilor școlii s-au asigurat și aici condițiile necesare bunei desfășurări a muncii pe parcelă. Încă din toamnă, împreună cu tov. prof. Ion Potra, am amenajat terenul, am elaborat planul de perspectivă și am efectuat însmîntările de toamnă în cadrul lucrărilor practice agricole cu elevii claselor V-VIII.

În perioada de iarnă am organizat, cu sprijinul conducerii stațiilor locale de mașini și tractoare, 12 lecții cu privire la mașinile agricole. Fiecare lecție a fost urmată de proiecții de difilme sau de vizite la S.M.T. Aceasta a dat elevii

lor posibilitatea de a cunoaște înclapă diferitele tipuri de tractoare și părțile componente ale tractoarelor, de a înțelege principiile de funcționare ale motoarelor Diesel. Un interes deosebit a trezit în rîndurile elevilor studiul serătoarelor-legători („S. 52”, ca și al combinei „S. 4”. Ei au cunoscut de asemenea semănătoarele „I.A.R. 511”, felul ei de funcționare, reglarea ei.

Vizitele repetate în atelierul mare de montaj al S.M.T. și la remiza de parcare la reea a tractoarelor au dat elevilor o imagine concretă de ansamblu asupra lucrărilor de reparare a mașinilor agricole.

În școala s-a înființat un cerc al tinerilor tractoriști, în cadrul căruia s-au prezentat referate, s-au organizat scurte excursii etc. În vacanța de primăvară, la cereera lor, membrii cercului tinerilor tractoriști au fost repartizați pentru practică în producție pe lingă brigăzile de tractoare din raza comunei. Sub îndrumarea potaților, a șefilor de brigadă și a tractoriștilor, elevii au participat cu însușire la lucrările agricole din cadrul campaniei de primăvară, dobîndind deprinderi de manipulare și reglare a mecanismelor.

Rezultatele obținute pînă acum reprezintă doar un început. Acesta va fi consolidat în lunile de vacanță, cînd unii elevi vor lucra nemijlocit în agricultură și vor avea posibilitatea să-și adîncească și să-și lărgescă cunoștințele.

Prof. PAUL PTEANCU

Sărbătorirea Zilei internaționale a copilului

Ziua de 1 Iunie — Ziua internațională a copilului — va fi sărbătorită de către pionieri și școlari sub semnul dragostei neîmurmurate față de patrie și de partid, al strădăinței pentru necontenită ridicare a nivelului învățămîntului și pregătirii temeinice a încheierii anului școlar.

Pentru întîmpinarea și sărbătorirea Zilei internaționale a copilului se vor lua următoarele măsuri:

- 1. Între 25 mai — 1 iunie a.c. se va organiza în școli și în instituțiile educative „Săptămîna copilului”. În cadrul acestei săptămîni vor avea loc: adunări festive la care vor participa elevii, cadrele didactice, instructorii de pionieri, părinții elevilor, muncitorii din întreprinderile care patronază școlile etc. La aceste adunări, directorul școlii, un învățător sau un profesor va vorbi elevilor despre însemnătatea și condițiile în care se sărbătorește Ziua internațională a copilului în acest an, despre grija partidelor și guvernului pentru viața din ce în ce mai frumoasă a copiilor din țara noastră, despre viața copiilor din U.R.S.S. și din celelalte țări socialiste, despre datoria pe care o au copiii de a învăța cu virginități și de a se pregăti în mod temeinic pentru a deveni continuatori ai operelor de construire a socialismului în țara noastră. Adunările se vor încheia prin programe artistice pregătite și prezentate de elevi.
- 2. De asemenea, la toate căminele culturale se vor organiza în aceeași

perioadă adunări festive unde se va ține o conferință. În cadrul adunării festive se vor prezenta programe culturale-artistice legate de viața de azi a copiilor.

3. Librăriile vor organiza standuri speciale de cărți și de pachete cu cadouri pentru copii. De asemenea, vor organiza standuri de cărți și în școli, case de pionieri, grădini etc. Învățătorii și profesorii vor recomanda părinților și copiilor cele mai bune cărți pentru îmbogățirea bibliotecilor personale ale copiilor.

4. În preajma Zilei de 1 Iunie, în școli, case de pionieri, case de copii, în grădinițe și cămine de copii, se pot organiza expoziții cu diferite lucrări executate de copii precum și fotomontaje cu aspecte din viața copiilor. La Palatul pionierilor din Capitală se va organiza o expoziție internațională cu lucrări ale copiilor din Uniunea Sovietică și din țările de democrație populară.

5. Pentru întărirea legăturilor de prietenie între copii de toate naționalitățile conlocuitoare din țara noastră se vor organiza, în localitățile în care există școli cu mai multe limbi de predare, întîlniri și acțiuni comune ale pionierilor și ale elevilor romîni cu pionierii și elevii din școlile naționalităților conlocuitoare.

6. Pentru întărirea legăturilor de prietenie cu pionierii și școlarii din U.R.S.S. și din țările de democrație populară, se vor organiza în școli și în instituțiile educative „Săptămîna copilului”. În cadrul acestei săptămîni vor avea loc: adunări festive la care vor participa elevii, cadrele didactice, instructorii de pionieri, părinții elevilor, muncitorii din întreprinderile care patronază școlile etc. La aceste adunări, directorul școlii, un învățător sau un profesor va vorbi elevilor despre însemnătatea și condițiile în care se sărbătorește Ziua internațională a copilului în acest an, despre grija partidelor și guvernului pentru viața din ce în ce mai frumoasă a copiilor din țara noastră, despre viața copiilor din U.R.S.S. și din celelalte țări socialiste, despre datoria pe care o au copiii de a învăța cu virginități și de a se pregăti în mod temeinic pentru a deveni continuatori ai operelor de construire a socialismului în țara noastră. Adunările se vor încheia prin programe artistice pregătite și prezentate de elevi.

NUMIRI

Prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii nr. 119 din 16 mai 1957, tov. Siclovian Ion a fost numit

director al Institutului de cultură fizică din București. Prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii nr. 120 din 16 mai

populară, copiii vor fi îndrumați să le scrie acestora despre viața lor și să le trimită cadouri lucrate de ei.

7. Echipele teatrelor de păpuși de stat, ale caselor de cultură și ale căminele culturale vor prezenta spectacole pentru copii atât la sediul, cit și în școli. Celelalte teatre care au în repertoriu piese pentru copii vor organiza matinee și spectacole speciale, iar cinematografele vor organiza cicluri de filme pentru copii.

8. Rîndul lor, școlile și organizațiile de tineret vor lua măsuri pentru participarea în colectiv a copiilor la aceste spectacole.

9. Pentru copiii de vîrstă preșcolară se vor organiza seșători în care li se vor citi basme, povești, ghicitori, urmate de programe artistice. În orașe și centrele rurale se vor organiza concursuri de trotinete și triciclete.

10. În preajma zilei de 1 Iunie se pot organiza vizite la muzee, locuri istorice și de cultură; excursii și jocuri distractive, sub supravegherea învățătorilor, profesorilor și părinților, pădușii și purturi precum și vizite ale școlilor în case de copii, case de pionieri, cluburi și biblioteci pentru copii.

11. Acțiunile ce se vor organiza pentru întărirea și sărbătorirea Zilei internaționale a copilului vor fi legate de pregătirea pentru întîmpinarea celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care se va ține în anul acesta la Moscova.

Prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii nr. 113 din 8 mai 1957 a fost numiți ca rector al Universității „C. I. Parhon” din București acad. prof. Iorgu Iordan și ca prorector prof. univ. Dinu Vasile.

În ziua de 15 mai a.c. s-a ținut ședința Consiliului științific al Universității „C. I. Parhon” la care din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii au participat tov. Nicu Constantin, adjunct al ministrului Învățămîntului și Culturii și tov. C. Ionescu-Bujor, director general în minister, și din partea Comitetului orășenesc de partid tov. Constantin Niță.

Prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii, a fost numit director al Institutului de cultură fizică din București. Prin ordinul ministrului Învățămîntului și Culturii nr. 120 din 16 mai

și a arătat că se va strădui cu concursul personalului didactic, să ridice nivelul muncii în Universitate la înălțimea poziției pe care această instituție de învățămînt superior trebuie să o aibă în complexul cultural al statului nostru democratic-popular. Tov. prof. Nicolae Sălăgean a stabilit principalele realizări din cadrul Universității „C. I. Parhon” în ultimii 3 ani, precum și problemele ce nu au primit pînă în prezent o rezolvare satisfăcătoare.

În numele prorectorilor și al cadrelor didactice a vorbit tov. prorector prof. E. Angelescu, luîndu-și angajamentul că vor activa cu fermitate pentru îndeplinirea importantelor sarcini ce le revin.

ÎN JURUL

Să îmbunătățim munca artistică

Spre seară, după ce clasele școlilor se golesc rînd pe rînd, învățătorii și profesorii din Constanța se îndreaptă către casa învățătorilor. Aici se desfășoară întotdeauna o activitate plină de însuflețire.

În camera unde fac repetiții membrii echipei de teatru vocale se încercușează cu vioiciune. Pînă începe treaba, „actorii” mai vorbesc cîte ceva despre munca lor în clasă, peste zi. Coriștii sînt și ei la datorie și curînd pornesc să repete melodii cu care se vor prezenta la concursul concursurilor artistice de anul acesta.

Prețuirea concursului este o problemă carea comitetului sindical al muncitorilor din învățămînt din orașul Constanța îi dă multă atenție. Aceasta a făcut ca munca culturală a organizațiilor sindicale de bază și a grupelor sindicale să se înviorze. S-a intensificat activitatea formației corale, a fost refăcută echipa de teatru. Din rîndurile pedagogilor constanțeni s-au remarcat soliștii vocali, recitatorii, cîntătorii artistici. S-au descoperit, în masa cadrelor didactice, posibilități ce nu erau cunoscute înainte. Astfel, comitetul sindical se preocupă să încheie o formație de muzică instrumentală — o mică orchestră de coarde. Numeroși pedagogi sînt preocupați de întocmirea unor conferințe și lucrări cu care intenționează să concureze.

Primele roade ale acestor preocupări — mult mai variate și mai bogate ca altă dată — au și început să se vadă. În cadrul manifestărilor pentru sărbătorirea semicentenarului răscoalii din 1907 a fost organizată la club o seară literară, în cadrul căreia, după conferința „1907 în literatură”, expusă de profesora Paraschiva Leonte, grupul de cîntători și recitatori a prezentat un interesant program artistic. Formația corală a pregătit și a prezentat programe de cîntec închinat celei de a 87-a aniversări a nașterii lui V. I. Lenin și zilei de 1 Mai. În repertoriul corului se includ numeroase melodii populare românești, cîntec de

Probleme ale activității sindicale

comitețelor de instituție sau unele organizații de bază sindicale au realizat posibilități pentru încheierea brigăzilor artistice de agitație.

De asemenea, faptul că întreaga activitate culturală a fost centralizată la comitetul sindical orașesc constituie un neajuns care dăunează muncii. Limitarea activității organizațiilor de grupă sindicală sau a comitețelor de instituție doar la mobilizarea membrilor diferitelor formații artistice ale sindicatuilor a slăbit spiritul lor de inițiativă. Faptul că nu s-a pus accent pe activitatea în cadrul organizațiilor sindicale de bază sau în grupele sindicale a dus la destrămarea unor formații care se încheșaseră aici, așa cum este cazul cu formațiunea de la școala medie din Vasile Roaită care tocmai cu puțin înainte de începerea concursului s-a destrămat și nu s-a mai reînființat.

Hotărîrea C.C. al S.M.I. de privire la organizarea concursului a ratat și în formații artistice pot fi atrași membri de familie ai oamenilor muncii din învățămînt.

Peste această recomandare s-a trecut cu oarecare ușurință. La fel, dacă este pozitiv faptul că în munca culturală au fost atrași tovarășii din aparatul administrativ, este însă o lipsă lăsașă în afara acestor preocupări a personalului de îngrijire. Acesta trebuie atras în activitatea culturală pornind tocmai de la micile formațiuni din cadrul grupelor sindicale.

Aceste neajunsuri se datorează în mare măsură faptului că, deși comitetul sindical a inițiat, conform regulamentului, o comisie de concurs, aceasta n-a fost antrenată în muncă și are o existență formală. De la marșie pînă acum, nici comitetul și nici comisia de concurs n-au analizat problemele pregătirii concursului, pentru a se putea lua unele măsuri operative. Ar fi putut fi cunoscut cu acest prilej lipsa de activitate a responsabililor formației de dansuri populare (tov. Valeriu Burlan), care n-a făcut nimic pentru îndeplinirea sarcinilor ce i-au fost încredințate.

Toate acestea explică de ce realizările obținute pînă acum în activitatea pentru pregătirea concursului sînt sub nivelul posibilităților oamenilor muncii din învățămînt din orașul Constanța. În formațiunea corală pot fi atrași mai mult decît 50 membri existenți, echipa de dansuri poate fi cu ușurință înființată, se pot recruta mai mulți dansatori soliști din rîndurile pedagogilor de la școlile naționale-tărilor concurente, cercul de recitatori și cîntători artistici poate fi încă lărgit etc.

Pentru aceasta este însă necesar ca membrii comitețului să analizeze temeinic activitatea comisiei de concurs și ca aceasta să fie sprijinită și de către secția de învățămînt. Numai dacă problemele muncii culturale vor constitui o preocupare a tuturor factorilor de răspundere din învățămînt se va putea ridica nivelul acestei munci, se vor putea valorifica toate posibilitățile existente.

ION BADICA

La examene

De curînd, studenții din anul I al facultăților de agricultură, horticultură și ingineri economici din cadrul Institutului Agronomic „N. Bălcescu” din București au intrat în sesiunea examenelor de sfîrșit de an.

„Emoționată” Marta Lucreția, din grupa 130 a Facultății de agricultură, pășete în sala unde se ține examenul de topografie. Dar odată subiectul „tras”, își recapătă stăpînire de sine și, calmă, începe să-și pregătească subiectele. Această operație durează destul de puțin timp, deoarece în cursul anului a studiat cu sîrguință. Dovedă este și faptul că proiectul ei de an, întocmit cu precizie și grijă, a fost notat cu „foarte bine”, iar la colocviu a primit același calificativ.

Acum, la examen, Marta Lucreția tratează subiectele clar, cu precizie, fără ezitări. Pentru răspunsurile sale bine gândite, tovarășul lector Dan Costin i-a notat în carnet, și de data aceasta, calificativul „foarte bine”.

Ca și Lucreția Marta, un număr însemnat de studenți din grupa 130 au fost notați cu acest calificativ. L-au primit și Barbu Dobrescu, și Silvia Boroiu, și Tudor Popa, și Mariana Iosif și alții. De asemenea, destul de mulți studenți au luat calificativul „bine”.

Dar... (cîci este și un „dar”) vreo clișivă studenți din această grupă — pășeau de „ghinion”, spun ei (și în realitate nepăsători față de îndatorirea lor de a învăța) — au fost notați cu „insuficient”. Printre ei se află Monica Moldoveanu, Silvia Furtună, Nicolae Teodorescu.

Mai bine au mers lucrurile la examenele de promovare și de absolvire a școlilor tehnice și la școlile tehnice de maștri se vor desfășura în luna 30 iunie. Parcurgerea materiei semestrului II se va încheia la 31 mai.

C. PENCEA

Incheierea situației școlare a elevilor din școlile profesionale și tehnice

(Urmare din pag. 3-a)

lucrare scrisă. La examenul de tehnologie specială, la anul I, concomitent cu verificarea cunoștințelor la tehnologie specială, se vor pune întrebări din tehnologia materialelor și protecția muncii studiate în anul școlar respectiv, legate de problemele prevăzute în biulețul de examen tras de ucenic.

Pentru examenul de promovare la școlile profesionale cu alt specific decît industrial, școlile din sectorul agricol, social-cultural, economic, sanitar etc. se vor considera ca „tehnologie specială” obiectele de studiu care formează specificul meseriei sau al profesiei respective.

Pentru ucenicii ultimului an de studiu, trimestrul III se va încheia la 10 iunie, dată pînă la care se va recapitula și sintetiza întreaga materie parcursă în timpul anului școlar. Incheierea situației școlare anuale se va face numai pe baza mediilor trimestrelor. De la 11 la 17 iunie inclusiv, ucenicii se vor pregăti pentru examenul de absolvire.

La examenul pentru obținerea certificatului de muncitor calificat și al diplomei de absolvire a școlii profesionale nu se pot prezenta decît ucenicii care au promovat ultimul an de școlarizare.

De la 18 la 25 iunie acestia vor da proba practică pentru obținerea certificatului de muncitor calificat. De la 25 la 30 iunie, ucenicii care au obținut certificatul de muncitor calificat se vor prezenta la examenul de absolvire a școlii.

Proba practică pentru obținerea certificatului de muncitor calificat constă dintr-o lucrare complexă, executată în condițiile de timp și calitate corespunzătoare categoriei tarifulor pentru care ucenicul a fost pregătit de școală.

Examenul de absolvire se va da la obiectele stabilite prin planul de învățămînt. Lucrarea scrisă se va da numai la tehnologia specială. Examenul la desen va consta dintr-o lucrare grafică. La celelalte obiecte, examinarea se va face oral. Nota va fi stabilită de către profesorul care predă obiectul respectiv, iar situația candidaților va fi definitivată de către Întregirea comisie, după terminarea examenului.

Pentru școlile profesionale de ucenici cu meserii sezoniere al căror proces de învățămînt se desfășoară în perioade separate de învățămînt practic și învățămînt teoretic, examenul de promovare la obiectele de curs teoretic se vor da la finele perioadei de învățămînt teoretic pentru anul școlar respectiv, iar examenul de promovare la instruirea practică la sfîrșitul perioadei rezervată instruirii practice din anul școlar respectiv.

Pentru ucenicii din ultimul an de studiu, situația anuală la învățămîntul practic se va stabili pe baza notelor obținute în cursul perioadelor de practică. După aceasta ei se vor prezenta la examenul de muncitor calificat, care se va ține în perioada prevăzută pentru examenul de absolvire în planul de învățămînt, după aceleași norme ca și pentru ucenicii celorlalte școli profesionale.

După terminarea examenelor, școlile vor planifica întreaga perioadă de vară pentru ucenici, repartizîndu-le perioada de vacanță și perioada de practică.

Pentru ucenicii angajați la întreprinderi și instituții mici, cooperative meșteșugărești și meseriași particulari, anul școlar se încheie astfel: pentru ucenicii care frecventează cursurile teoretice ale unei școli profesionale, încheierea situațiilor școlare se va face în aceleași condiții ca și pentru ceilalți ucenici din școală; ucenicii care au fost pregătiți prin cursuri speciale teoretice la o școală profesională, precum și cei care au primit pregătirea teoretică în cadrul întreprinderii vor da examene de promovare, care vor consta din lucrări scrise și examinări

La toate obiectele de învățămînt teoretic și dintr-o probă practică la învățămîntul practic.

Examenul de promovare și de absolvire a școlilor tehnice și la școlile tehnice de maștri se vor desfășura în luna 30 iunie. Parcurgerea materiei semestrului II se va încheia la 31 mai.

Pentru meseriile și specialitățile altor planuri de învățămînt prevăd alte termene de desfășurare a examenelor se vor respecta prevederile planurilor de învățămînt respective.

Între 1 și 15 iunie vor avea loc lecții de recapitulare și sintetizare a materiei. Între 16-30 iunie se vor desfășura examenul de promovare, care vor consta din probe scrise și orale și din lucrări practice.

La școlile tehnice de maștri, unde practica se desfășoară în ultima perioadă a anului școlar, examenul la instruirea practică se va da la sfîrșitul perioadei de practică.

Pentru elevii din ultimul an al școlilor tehnice sau tehnice de maștri, situația școlară anuală a fiecărui obiect nu se va încheia prin examen de promovare, ci pe baza mediilor anuale rezultată din notele semestrelor. Media se exprimă prin cifre de la 5 la 1 și nu se calculează aritmetic. Ea trebuie să corespundă nivelului real de cunoștințe și al elevilor.

În vederea desfășurării în bune condiții a examenelor de absolvire pentru școlile tehnice și tehnice de maștri, conducerea școlilor vor lua măsuri în legătură cu parcurgerea în întregime a programelor școlare, cu recapitularea și sintetizarea lor.

La școlile ai căror elevi din ultimul an au făcut în semestrul II numai practică, recapitularea materiei se va face numai la obiectele la care se da examen. Dacă unii din acești elevi nu au obținut rezultate satisfăcătoare la unele probe de control sau de examen la finele semestrului I, vor repeta aceste probe și vor fi reexaminați între 9-14 iunie.

La examenul de absolvire nu se pot prezenta decît elevii care au promovat ultimul an de școală.

La școlile tehnice de personal tehnic, examenul de absolvire va consta din probe scrise și orale care se vor da la materiile indicate în planul de învățămînt, dintr-o lucrare de sinteză (lucrare scrisă) asupra activității practice desfășurate în anul școlar respectiv, sau din susținerea unui proiect de diplomă, dacă planul de învățămînt prevede aceasta.

La școlile tehnice de muncitori calificați se vor da două examene: examenul de muncitor calificat și examenul de absolvire a școlii. Ambele examene se vor da în aceleași perioade și în aceleași condiții ca și examenul de muncitor calificați și de absolvire de la școlile profesionale de ucenici.

La școlile tehnice de maștri, examenul de absolvire constă de asemenea din probe scrise și orale, care se vor da la materiile indicate în planul de învățămînt, dintr-o lucrare de sinteză asupra activității practice desfășurate în anul școlar respectiv, sau din susținerea unui proiect de diplomă, dacă planul de învățămînt prevede aceasta.

La școlile tehnice de personal tehnic și la școlile tehnice de maștri, la care examenul de absolvire prevede și susținerea proiectului de diplomă (sau a unei lucrări speciale de diplomă) la școlile din sectorul social-cultural acesta va fi întocmit în perioada de pregătire a examenului de diplomă prevăzută în planul de învățămînt.

100 de ani de învățămînt medical

În acest an s-a împlinit un veac de la înființarea Institutului medico-farmacologic din București. Acest eveniment a fost sărbătorit de curînd într-un cadru festiv, în aula Facultății de Științe Juridice din Capitală. Au luat parte la festivitatea academicienii, profesorii universitari, conducătorii ai ministerelor, reprezentanți ai C.C. al U.T.M., ai Societății științelor medicale din R.P.R., ai Asociațiilor de studenți, medici, personal medico-sanitar din țară, studenți. Au participat și numeroși oaspeți străini, savanți și academicieni din diferite țări și continente.

Multe dintre lucrările prezentate cu prilejul acestei sărbătoriri au vorbit despre realizările dobîndite în țara noastră în domeniul științelor medicale, au arătat nivelul înalt al științelor medicale românești, precum și contribuția ei la propășirea științelor medicale mondiale. În cei 100 de ani de existență, învățămîntul medical din țara noastră s-a dezvoltat continuu, promovînd mii de medici, profesori, savanți care, prin activitatea lor științifică, au adus o contribuție valoroasă și bogată la dezvoltarea științelor medicale universale, la îmbunătățirea stării sănătății poporului nostru.

Medicii din țara noastră continuă să dezvolte cu cinste opera începută în acest domeniu de marți promotori al învățămîntului medical. N. Kretzulescu și Carol Davila, care au pus bazele acestui învățămînt și au adus aport deosebit la dezvoltarea învățămîntului medical din țara noastră. Sub conducerea lui C. Davila la finele în anul 1855 școala de chirurgie, iar în 1856 se înființează Școala națională de medicină și farmacie, prima instituție de învățămînt superior medical. În anul 1889 această școală devine facultate de medicină. Aici au fost numiți ca profesori personalități de seamă ale științei medicale românești, ca Victor Babeș, Nicolae Kallinderu, Gheorghe Asachi, Toma Ionescu și Gheorghe Marinescu a căror activitate se remarcă prin preocuparea de a lega cercetările teoretice de nevoile de apărare a sănătății poporului.

Dezvoltarea pe care a luat-o învățămîntul medical și farmaceutic în ultimii 13 ani nu este fără precedent. Necesitatea de a avea cadre de specialități care să pătrundă pînă și în cele mai mici cătune a făcut să sporească mult numărul institutelor medico-farmacologice. Ca urmare, astăzi avem cinci institute de învățămînt medical — la București, Cluj, Iași, Timișoara și Timșoara — în care învață 10.149 studenți. Numărul absolvenților acestor institute a crescut an de an. Din anul 1944 și pînă în 1957, numai la Facultatea de medicină din București au absolvit 5480 de medici, adică mai mult decît totalul absolvenților dinaintea de această dată.

De asemenea, în acești 13 ani și-au terminat studiile 1877 de farmaciști, față de 2848 care au absolvit în perioada anterioară. Datorită acestei dezvoltări, proporția de medici va fi de un medic la 600-700 de locuitori, ceea

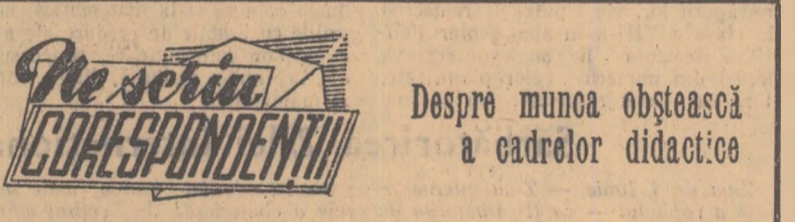
ce constituie o proporție satisfăcătoare. Aceste cifre arată dezvoltarea considerabilă pe care a luat-o învățămîntul medical în țara noastră în anii regimului democratic-popular, grija partidului și guvernului pentru ridicarea învățămîntului și apărarea sănătății oamenilor muncii. Dacă înainte de 13 ani porțile facultăților de medicină erau deschise numai pentru fiii celor avuți, acum institutele medico-farmacologice au devenit un bun al celor ce muncesc.

Mijloacele materiale sînt la dispoziție de partid și guvern în vederea ocrotirii sănătății poporului sînt din ce în ce mai mari. Se dezvoltă rețeaua de spitale și dispensare, se iau măsuri pentru intensificarea acțiunilor de protecție a muncii și tehnici de securității, punîndu-se accent pe măsurile tehnice cu caracter preventiv, în special în industria extractivă, energetică, siderurgică și în construcție. Unitățile sanitare sînt înzestrate cu utilajul necesar și se produc cantități mari de medicamente.

Dezvoltarea vertiginoasă a învățămîntului medical a impus crearea unui număr mare de cîntine, cîmine, biblioteci, destinate viitorilor medici. Prin reforma învățămîntului din 1948 s-a creat un nou sistem de organizare a învățămîntului medical, s-a îmbunătățit planul de învățămînt și, în conformitate cu acesta, și programul. În planul de învățămînt medical au fost introduse discipline noi ca fiziologia muncii, alimentația, s-au întărit disciplinele profactice. Pentru a se asigura o justă orientare ideologic-politică a viitorilor medici s-au creat catedre de științe sociale. Procesul de învățămînt a fost pus pe baze realist-științifice. În toate institutele medico-farmacologice din țară există preocupări serioase pentru activitatea practică, pentru cercetările științifice. Numeroase cadre didactice sînt antrenate în cercetări științifice de mare însemnătate. S-au depus eforturi deosebite pentru îmbunătățirea muncii educative în rîndurile studenților, obținîndu-se succese remarcabile în această privință. Ridicarea calitatii a învățămîntului medical este asigurată de cadre bine pregătite, care îi înarmează pe viitorii medici cu temeinice cunoștințe de specialitate și îi educă în spiritul dragostei față de partid, față de oameni, în însuși dorința de a fi de folos patriei și poporului.

În momentul de față se pregătește un ansamblu de măsuri în vederea îmbunătățirii continue a calificării învățămîntului medical și farmaceutic. Astfel, se va introduce internatul și externatul, se vor lua măsuri pentru creșterea volumului de activități practice, pentru descongestionarea programului, astfel ca studenții să aibă mai mult timp liber pentru studiul individual.

Fiind create toate aceste condiții, studenții și cadrele didactice din învățămîntul medical sînt datori să depună toate eforturile pentru a continua cu cinste drumul deschis de înaintșii lor, de creatorii învățămîntului medical din țara noastră.

Un mare număr de învățători și profesori din țara noastră desfășoară în rîndurile țărănilor muncitori activitate rodnică, neobosită pentru a tragea acestora pe făgașul agriculturii socialiste și pentru ridicarea nivelului lor cultural. Numeroase scrisori sosite la redacția ziarului nostru vorbesc despre acest lucru. Să răsfoim câteva din aceste scrisori.

După cum ne scrie tov. VESPASIAN ȘTEFANESCU, o frumoasă activitate desfășoară cadrele didactice din comuna Chirnoși, raionul Oltenești. Învățătorii Nic. Onescu, Ștan Pană, Nic. Manea și alții stau desori de vorbă cu țărăni muncitori, luîndu-și pe baza unor exemple concrete din viața raionului, asupra avantajelor pe care le aduce munca în colectiv. Pe această cale cadrele didactice din comună își întăresc tot mai mult contribuția la lărgirea celor cinci întovărășiri agricole din localități.

Citind scrisoarea tov. C. PREDESCU, aflăm că învățătorii și profesorii din comuna Răchitoasa, Burdusaci și Crăiești, raionul Zeletin, țin regulat conferințe în legătură cu problemele agrotehnice, dau sfaturi cu privire la îngrijirea culturilor, popularizează succesele obținute de membrii gospodăriilor agricole colective și ai întovărășirilor agricole.

Lucruri frumoase se pot spune și despre cadrele didactice din satul Fundeni, raionul 23 August. Așa cum ne informează tov. GLEB STATNIC, printre pedagogii din acest sat se numără agitarii destoinici ca tov. C. Marinescu, Gh. Coțofană și T. Tuncescu. Ei i-au lămurit pe țărăni muncitori C. Mincu, C. Filip, Nic. Tîrcă, I. Banu, Nic. Ene, I. Apostol etc., care astăzi se numără printre membrii întovărășirii agricole din comună.

Cadrele didactice se preocupă mult și de munca culturală în rîndurile țărănilor muncitori. Astfel, în regiunea Timșoara, după cum ne scrie tov. TRAIAN GALERIU, circa 40 la sută din numărul total al directorilor de cîmine culturale sînt cadre didactice, iar un mare număr de dirijori de coruri, de dirijori de orchestră, de instructori ai echipelor și ai brigăzilor artistice sînt de asemenea învățători și profesori. Învățătorul Pavel Duda, din comuna Belinț, raionul Ludoș, este dirijorul unui cor format din 80 de

persoane, iar unele cadre didactice din această localitate, ca Eugen și Alexandrina Benghina, Maria Crălovițeanu, Cleopatra Trișcu, Ersilia Frățilă participă cu însuflețire la pregătirea unor piese de teatru ca „O ratuială”, „Micii patrioi” etc. Învățătoarea Tatiana Groza, responsabilă comisia de femei, a organizat cu sâtențele gospodine un cerc în care se predau cunoștințe despre cultivarea grădinițelor cu zarzavaci, creșterea păsărilor, creșterea viermilor de mătase. Aici se predau, de asemenea, lecții de croitorie.

În scrisoarea sa, tov. LAZAR NOGHIU ne povestește despre frumoasa activitate culturală desfășurată de pedagogii din comuna Șințeu, regiunea Oradea. Sprinții de utemiști și de țărăni muncitori, pedagogii din această comună au pregătit în cadrul căminului cultural un frumos program artistic, compus din cîntece, jocuri populare etc. De asemenea, au pregătit un spectacol cu piesa „Soția bacului”. Obținînd frumoase succese, colectivul artistic al acestei comune a dat spectacole și în alte localități, ca Nădăc și Peregul din regiunea Timșoara.

Tov. NICOLAE BALTASIU ne scrie că pedagogii și elevii din raionul Somcuta Mare au organizat frumoase serbări, care contribuie la culturalizarea țărănilor muncitori. Astfel, cadrele didactice de la școala din comuna Seini au pus în scenă comedia în trei acte „Titanic Vals”, cu care, în timpul lor liber, au făcut cîteva deplasări prin comunele învecinate.

Dacă așa stau lucrurile în majoritatea satelor țării noastre, se mai întîlnesc încă, din păcate, învățători și profesori care nu răspund cum se cuvine la sarcinile pe care le au în desfășurarea muncii obștești. Bunăoară, cadre didactice ca Ion Voichitoiu, Maria Minohulescu sau Grigore Vilceanu din comuna Săulești, raionul Gilort, nu depun toată stăruința în munca lor obștească.

Este necesar ca toți pedagogii din țara noastră să urmeze exemplele pozitive ale celor cadre didactice care, pe lângă straturile lor muncă la catedră, aduc o contribuție însemnată la tragerea țărănilor muncitori pe făgașul agriculturii socialiste, la răscăldarea culturii în popor.

Manualul de teoria literaturii

(Urmare din pag. 1-a)

Desigur, nu li se pot prezenta elevilor de clasa a VIII-a analize literare prea subtile, dar trebuie să li se dea măcar cîteva idei interesante, trebuie învațată să gîndească asupra textului citit, să surprindă măcar ceva din frumusețea lui originală. A-i deprinde cu ideea că pîtrunde sensul unei opere literare se reduce numai la rezumat plus lista de figuri poetice și schema versului mi se pare grav. Ca exemplu tipic, pentru că nu e cu nimic deosebit de multe altele, aș cita comentariul la „Oda ostașilor romini”.

Nemulțumitoare ca analize literare, îndrumările analitice prezintă și un alt inconvenient (întîlnit, de pildă, în comentariul la nuvea „Alexandru Lăpușneanu”). Ne aflăm în fața unui manual de teorie a literaturii. Un scop esențial — dacă nu chiar scopul esențial — este acela de a lămurii noțiunile de teorie a literaturii. Or, în desfășurarea lor amplă, îndrumările pierd din vedere scopul lecției respective, împiedicîndu-se în tot felul de observații lătrănușe. Sotocete că ar cîștiga mult dacă ar merge mai precis la țintă. Totul să fie astfel prezentat, încît să servească drept premiză pentru generalizarea finală, pentru delimitarea noțiunii ce trebuie explicată. O astfel de înălțare stringentă logică a comentariilor ar scuti pagini numeroase, ar ușura procesul de asimilare a cunoștințelor predate, ar deprinde și pe elevii cu desfășurarea logică a gîndirii.

Manualul păcătuiește pe alocuri și față de cerințele științifice. Prin simplismul său vulgarizator, de pildă, comentariul asupra „Rondelului apăs în grădina japonezului” duce la o falsificare a înșuși sensului poeziei lui Macedonski. Dar acesta e un caz izolat. De obicei, cufuzile apar nu în interpretarea unei anumite opere, ci în lămurirea problemelor de teorie a literaturii.

Dat fiind scopul limitat al acestui articol și spațiul restrîns de care dispun, nici nu încerc să dezbăt aici aceste probleme. Merită o cercetare specială și ea trebuie făcută nefîrtziat în coloanele publicațiilor de specialitate. Pot numai să pomenez cîteva aspecte. Insuficient este lămurită esența comicului, redusă la contrastul între realitate și aparență. Din formularea dată în manual rezultă ideea că nu există altă modalitate a risului decît aceea bazată pe indignare, ceea care bîcuieste un adversar (pag. 384). Tot din pricina formulărilor neprecise, elevii pot rămîne cu impresia că numai realismul face posibilă prezentarea adevărului vieții, nu și romantismul, de pildă (pag. 358). În general, se întrebunțează fără discriminare cuvîntul „realist” în sensul de „veridic”, înclt nu mai știu dacă veridicitatea tablourilor în „Vaiacu Vodă”, „Răzvan și Vidra” etc. este o abateră de la realism sau o contracuziere a realismului, nu știu dacă, după anumite afirmații ale autorilor, n-ar fi cazul să negi acestor opere sau altora apartenența la romantism.

Cum era și de așteptat, cele mai multe lucrări discutabile sau neclare se întîlnesc în partea I-a „Noțiuni generale de teorie literaturii”. În capitolul „Imaginaea artistică” nu se vorbește suficient despre aspectul emoțional al artei și deci despre înțiruirea ei profundă asupra sufletului omnesc. Diferențierea între artă și știință se stabilește, în capitolul „Literatură — artă a cuvîntului”,

fără nici o raportare la obiectul lor (despre așa ceva se va vorbi indirect abia în capitolul „Omni în centrul operei literare”, unde însă nu li se lămurese limpede cîtevior cum poate fi omni în centrul operei literare care descrie natura, de pildă). Sîntundu-se pe o surprinzătoare poziție anti-dialectică, autorii ajung să afirme că „omni de știință examinează obiectul sau fenomenul asupra căruia și-a oprit atenția fără a ține seama de obiectele sau fenomenele înconjurătoare schimbătoare din jur, cercetează trăsăturile lui generale, permanente, acelea care nu se schimbă după împrejurări...” Noțiunile de parimitate, caracter național și caracter popular sînt insuficient lămurite și în deosebii neaportate una la cealaltă. Tema este concepută abstract, sociologizant, ca sector al vechii, nu ca temă concretă a unei anumite opere de artă încorporată în substanța ei vie și unică.

Din punct de vedere științific și pedagogic, una dintre problemele cele mai acute ale manualului rămîne aceea a definițiilor, care sînt uneori confuze sau discutabile (definiția nuvelei etc.) și aproape întotdeauna groase, alambicate, imposibile de reținut. Practica la catedră în acest an a dovedit cu prisosință că definițiile trebuie neapărat reformulate mai simplu, mai precis și mai conștente. Nu insist asupra acestui punct extrem de important, pentru că am convingerea că aș bate la porți deschise. Toată lumea este convinsă: col puțin elevii și profesorii, cei care foloșesc manualul în cadrul discuțiilor din cercurile pedagogice, profesorii au fost unanimi în susținerea necesității unei revizurii a definițiilor.

Supărătoare sînt și unele inconsecvențe. Adăugirea sau nu a notei istorico-literare pare dictată de criteriul arbitrar. Chiar și structura notelor. În situații similare diferă în mod nejustificat. (La dramă și comedie sînt urmărirea formele pe care aceste specii le-au luat de-a lungul timpului; la tragedie se vorbește numai despre originea ei).

Pentru că nu este deloc lipsit de importanță în practica pedagogică, aș vrea să mă opresc și asupra aspectului grafic. Lipsesc ilustrațiile, etc. de necesare în special într-un manual în care elevii iau contact cu un domeniu vast și în mare măsură străin lor pînă atunci: literatura universală. În această privință constatăm un regres față de manualele de istorie a literaturii.

Am discutat pînă acum manualul ca atare, arătînd cum și unde sotocete că ar trebui îmbunătățit. Nu pot încheia însă fără a spune că, după părerea mea, problema nu poate fi rezolvată pe deplin multumitor cîtă vreme discuția se poartă numai pe acest teren. Rădăcinile dificultăților împintinate trebuie căutate mult mai departe. Deficitul este în primul rînd programul, pe care autorii au fost obligați să o respecte: este supra-supraîncărcată și aglomerată nenumărate opere în loc să concentreze dezbateră multor probleme conexe între ele prin studii aprofundat al unei singure lucrări.

În sfîrșit, așa cum am avut prilejul să o spun în repetate rînduri, cred că noțiunile generale de teorie a literaturii pot fi tratate la nivelul cerut numai la sfîrșitul școlii medii, ca o încununare și sintetizare a tuturor cunoștințelor dobîndite treptat.

La muzeul raional

Elevii școlii medii nr. 1 din Dej în vizită la muzeul raional din localitate.